

**ZGODOVINA OSNOVNE
ŠOLE KUNGOTA**

Vsebina

1. Šolska zakonodaja in organizacija šolstva (Marica Čerič)
  - 1.1. Čas Marije Terezije in Jožefa II.
  - 1.2. 19. stoletje
  - 1.3. Čas med obema vojnama
  - 1.4. Doba okupacije
  - 1.5. Čas po 2. svetovni vojni
2. Šolsko poslopje in zemljišče (Marica Čerič)
  - 2.1 Prve šolske zgradbe (Marica Čerič)
  - 2.2. Nova šola na novi lokaciji (Marica Čerič)
3. Učitelji na OŠ v Zg. Kungoti (Marica Čerič)
4. Gibanje števila otrok v OŠ Zg. Kungota (Marica Čerič)
5. Zdravstveno in socialno stanje otrok (Marica Čerič)
6. Izleti učencev naše šole po letu 1945 (Marica Čerič)
7. Šola kot odraz družbenih razmer po 1972 (Marica Čerič)
8. Seznam učil in učnih pripomočkov (Marica Čerič)
9. Učila in učni pripomočki (Marica Čerič)

1. ŠOLSKA ZAKONODAJA IN ORGANIZACIJA ŠOLSTVA

1.1. ČAS MARIJE TEREZIJE IN JOŽEFA II.

Razvoj družbenih odnosov konec 18. stol. in v začetku 19. je povzročil, da je postalo takratno šolstvo vse bolj zastarelo. Marija Terezija je z dekretom iz leta 1770 šolstvo poddržavila. Zaživela je ideja splošne osnovne šole za vse, ne glede na spol, stan in bodoči poklic. Temeljni zakon tega obdobja je bila Splošna šolska naredba iz leta 1774, ki je uredila osnovno šolstvo. 1777. leta je Janez Edling prevedel nemško napisan zakon v slovenščino. Zakon je uvajal splošno in obvezno, vendar ne za vse enako šolanje. Pouk na podeželju (v trivialkah) je bil veliko manj zahteven kot v mestnih glavnih šolah in normalkah. Šolska obveznost je bila določena za otroke od 6. do 12. leta starosti. Obisk je bil bolj zaželen kot ukaz. Zakon ni predvideval kazni za izostanke otrok od pouka. Vsebina pouka na podeželju je bila: verouk, branje, pisanje, računanje, posvetna moralka, osnovni pojmi gospodarstva.

Novi šolski zakon je ustanovil poklic učitelja osnovne šole in predpisal njegovo izobrazbo. Učitelji so bili slabo plačani, zato so si iskali dodatne vire zaslužka (godci, krčmarji ...). Učni jezik je bil pri nas nemški, slovenski ali dvojezičen.

Po ocenah dr. Schmidta je bilo na Slovenskem okoli leta 1790 nad 8000 učencev. Od 58 trivialk na slovenskem ozemlju Štajerske je bila ena tudi v Zg. Sv. Kungoti. Tukaj bi se naj pričel pouk že 1733. leta v tamkajšnji mežnariji. Vendar tega podatka ni mogoče natančno potrditi. Osnovna šola je bila ustanovljena leta 1761. V viritacijskem poročilu, 29. 7. 1760, je bilo zabeleženo, da je v Zg.Sv. Kungoti organist Jožef Glaser, star 32 let. Poročilo navaja, da je Jožef Glaser v kraju že 6 let. Stanoval je v cerkveni hiši, to je sedanje župnišče. Jožef Glaser je prvi znani učitelj v Zg. Sv. Kungoti.

Da je bil res pouk v Zg. Sv. Kungoti že sredi 18. stol., potrjuje poročilo slovenskega zgodovinarja in pisatelja Simona Pavodna - raziskovalca cerkvene politične zgodovine Spodnje Štajerske. Ta mož je bil rojen v Vrhovcih (Langegg) v župniji Lučane, kamor je spadala vas Vrhovci do leta 1788, od tega leta dalje pa v novo nastalo župnijo Sv. Jurij ob Pesnici. Simon Pavoden se je rodil 15. 10. 1753. Ker v Sv. Juriju ni bilo šole, je moral Pavoden v nekoliko oddaljeno šolo v Zg. Sv. Kungoto, kakor je sam zapisal v svojem delu. Pripoveduje o dogodku, ki se mu je pripetil v šoli. S sošolci je šel zvonit in po nesreči je padel po stopnicah. Da je bilo to v Zg. Sv. Kungoti, vemo zato, ker je ta tekst vzet iz spisa, ki govori o Zg. Sv. Kungoti. V tem spisu tudi navaja, da je bila zraven župnišča 1813. leta zazidana šola.

1.2. 19. STOLETJE

Avstrijske oblasti so si v 19. stol. prizadevale čim bolj razmahniti mrežo osnovnih, rednih in nedeljskih šol, izboljšati izobrazbo učiteljev, razširiti vsebine pouka. Poseben problem so predstavljale materialne možnosti za delo. Potrebni so bili higienskim in pedagoškim potrebam primerni prostori, oprema, učni pripomočki, kurjava. Odgovornost za napredek materialnih razmer šolanja sta si delila dva partnerja« zemljiški gospod in patron. Če sta ta dva prispevala svoj delež, so morali kmetje prijeti za delo.

Šolski obisk je bil v prvi polovici 19. stol. slab, za kar so bili krivi tudi majhni in neprimerni šolski prostori. 1816. leta je študijska dvorna komisija izdala odlok o obveznih ponavljalnih – v nedeljskih šolah za vso mladino od 12. do končanega 15. leta starosti, za dečke in deklice,

učiteljski dohodki so bili še zmeraj nizki. Na deželi so živeli učitelji najbolj od cerkovniških dohodkov, saj je bil edini vir za poučevanje šolnina. A starši so jo plačevali zelo neredno.

Ko je učitelj postal nesposoben za vsako delo, je ostal brez dohodka, če se ga ni usmilila občina, kjer je nazadnje služboval. Zaradi takih perspektiv v tem poklicu ni čudno, če je učiteljev primanjkovalo.

Nekaj novosti v šolstvu je dal osnovnošolski zakon iz leta 1869. Šole so postale državne in deželne ustanove, učitelje so plačevale dežele, zato niso smeli več opravljati cerkvenih služb in so postali formalno neodvisni od duhovščine. Dobili so boljšo izobrazbo, saj so 1870. leta odprli štiriletna učiteljišča. Zakon je določal: obvezno osemletno osnovno šolo in ustanovitev novih osnovnih šol v krajih, kjer je bilo v petletnem povprečju več kot 40 otrok in so imeli več kot 4 km do najbližje šole. Vse breme za vzdrževanja šolstva je zopet obležalo na ramenih občine.

Šolnina je bila odpravljena. Šolo je morala vzdrževati družbena skupnost s svojimi rednimi davčnimi sredstvi in ne neposredno starši za šolo sposobnih otrok. Državni osnovnošolski zakon je bistveno rešil dotedanjo vsebino osnovnošolskega pouka z najnovejšimi spoznanji naravoslovja, zemljepisa, zgodovine ter dal še nauk o geometričnih likih, petju in telovadbi.

1888. leta se je šola v Zg. Kungoti razširila iz enorazrednice v dvorazrednico. Učni jezik in knjige so bile slovenske. Uradovanje pa je bilo dvojezično. V Zg. Kungoti je bilo veliko nemških fevdalcev, ki niso imeli interesa, da bi imeli razgledane, napredne in nacionalno trdne ljudi. Vedeli so, da je moč izkoriščati neuke, zaostale in nacionalno mlačne ljudi. Šolanje je bilo v nemških rokah vse do konca I. svetovne vojne, kar je pospeševalo germanizacijo naše zemlje.

1.3. ČAS MED OBEMA VOJNAMA

Po letu 1918 je na slovenskem ozemlju še naprej veljala avstrijska zakonodaja, odpravljen pa je bil nemški učni jezik. Šolski zakon, ki je izšel 5. decembra 1929, je poenotil osnovno šolstvo v okviru jugoslovanske države.

Uvedena je bila koedukacija - skupen pouk za dečke in deklice. Zakon je prepovedal telesno kazni ter uvajal razrede, oddelke in ocene, kot jih poznamo danes. Osnovna šola je bila označena za "uradno šolo", zakon jo je opredelil kot štiriletno "višjo narodno šolo", v kateri je trajal pouk do dopolnjenega učenčevega štirinajstega leta. Za ustanavljanje narodnih šol ter nameščanje in plačevanje učiteljev je skrbela država. Občine so morale priskrbeti zemljišče za osnovne šole, za šolske vrtove in poti. Krajevni šolski sveti so morali zidati in vzdrževati šolska poslopja, nakupovati učila in opremo. Vodstvo osnovnega šolstva je bilo v duhu tedanjega obdobja šestojanuarske diktature strogo centralizirano.

Vse do 1927. leta je bila šola v Zg. Sv. Kungoti dvorazrednica. Tega leta je odprla še tretji oddelek, 1935. četrti in 1939. peti oddelek. Število otrok je naraslo zaradi razvoja vasi, ta je zaradi svoje lege pridobivala na pomenu (stičišče petih občin in župnij).

Iz tabele št. 1 o številu otrok v osnovni šoli Zg. Sv. Kungota v letih 1930-1935 ugotovimo, da je bilo vse več otrok. Oddelki so bili številčni in zato znanje ni bilo najboljše. Tako je bilo v šol. letu 1938/39 v tretjem oddelku 95 otrok združenih v tretjem in četrtem šolskem letu.

Učenci, ki so nadaljevali šolanje v gimnaziji, oziroma v meščanski šoli, niso imeli dovolj predhodnega znanja.

Na šoli ni bila vpeljana niti ponavljalna niti nedeljska šola. Uradovanje je bilo v slovenščini, slovenščina je bila učni jezik in v slovenščini so bile tudi učne knjige. Namesto nemščine se je po I. svet. vojni na šoli poučevala srbohrvaščina. Večjih prireditvev na šoli ni bilo, ker je primanjkovalo prostorov. Prireditve so bile v strogem narodnem duhu.

Iz Tednika o šolskem delu 1939/40 smo lahko razbrali predmetnik, ki je bil v veljavi tudi na šoli v Zg. Sv. Kungoti:

- verouk,
- slovenski jezik: čitanje in memoriranje, slovnica in pravopis, napisovanje in spisje,
- srbohrvaški jezik,
- narodna zgodovina,
- zemljepis,
- računstvo z osnovami geometrije,
- poznavanje prirode, higiena,
- praktična gospodarska znanja,
- kmetijstvo - gospodarstvo,
- ročna dela,
- risanje,
- lepopis,
- petje,
- telovadba.

Verouk je bil še zmeraj pomemben predmet, ki so ga ponavadi poučevali duhovniki.

Ocenjevanje je bilo zelo zanimivo, saj so bile številčne ocene drugačnega pomena kot danes.

Iz kataloga mešane ljudske šole v Zg. Sv. Kungoti 1920/21 smo ugotovili naslednjo ocenjevalno lestvico;

Stopnja	Vedenje	Pridnost	Napredek	Zunanja oblika pismenih izdelkov
1	hvalevredno	vztrajna	prav dober	prav lična
2	pohvalno	dovoljna	dober	lična
3	primerno	zadostna	zadosten	malo lična
4	malo primerno	nestanovitna	komaj zadosten	nelična
5	nepriumno	premala	nezadosten	nemarna

1.4. DOBA OKUPACIJE

V času okupacije je bilo šolstvo pod okupatorjevo upravo. Znano je, da je hotel Hitler slovenske dežele (Gorenjsko, Štajersko, Koroško) ponemčiti.

Štajerska je bila pod upravo graškega gaulajterja Uiberreitherja. Največji pomen pri raznarodovanju je imelo nemško šolstvo. Nemški okupator je ukinil vse slovenske šole, izgnal veliko slovenskih učiteljev ter začel odpirati nemške z nemškimi učitelji. Šolam je bilo prepovedano uporabljati slovenske žige, obrazce in slovenska imena krajev in šol. Odstraniti so morale slovenske napise s šolskih poslopij. Slovenska govornica je bila prepovedana tudi med odmori. Nacistični vzgoji in ponemčevanju je bila v celoti prilagojena tudi vsebina

pouka. Učenje nemščine, življenjepis Adolfa Hitlerja, petje in vojaške vaje so bili med glavnimi predmeti. Nacisti so nameravali z nemškimi šolami popolnoma ponemčiti slovensko mladino, tako so jo nameravali vzgojiti v poslušne podrejene državljane tretjega rajha. Slovenski mladini so hoteli onemogočiti vključevanje med visoko izobražene ljudi. Za ohranitev slovenske narodne zavesti so skrbele narodno zavedne slovenske družine.

6. aprila so nemški vojaki zakorakali čez državno mejo in se spustili v Svečino in Zgornjo Kungoto. Jugoslovanski vojaki, ki so bili v bunkerjih na robu cest, niso izvajali nobene obrambe. Na poziv nemških vojakov so odvrgli puške in se predali. V kratkem času so se vrata slovenske šole zaprla, učitelji so bili izgnani, otroci so lahko ostali doma. Nemci so pričeli s poukom v Zg. Kungoti že 20. maja 1941. Nemški učitelji so poučevali vse do aprila 1945. Pouk je potekal v treh oddelkih, dva oddelka sta bila v prostorih šole, eden pa v vojaški baraki, kjer so bili prvotno zaprti slovenski interniranci. Poučevali so v duhu nacionalsocializma. V tej šoli so glavno skrb posvečali petju in telovadbi. Verjetno je, da so pomembni tudi drugi predmeti, kar bi se dalo raziskati, a jih tovariš Božidar Horvat ne navaja v Šolski kroniki, v kateri je zapisal nekaj značilnosti iz šolstva v času okupacije v Zg. Kungoti. Upoštevati je treba dejstvo, da je bil Božidar Horvat interniran 1941.

»Moja babica je obiskovala to šolo od leta 1939 do 1947. Začela je septembra 1939. Šola je bila na mestu, kjer je sedaj ta "stara šola". Prvi in drugi razred je uspešno naredila, takrat pa se je začela vojna. Povedala mi je, da so stali na hribu in opazovali nemške vojake, kako so se peljali skozi vas. Bilo jih je malce strah. Z njimi pa so prišli v šolo tudi nemški učitelji in babica ter njeni sošolci so morali še enkrat v prvi razred. Nemški učitelji so imeli drugačen odnos do učencev kot slovenski. Naši so bili prijaznejši, niso bili tako strogi in niso dajali "pack". Nemški učitelji so se predstavili in takoj začeli z razlago. Vse predmete v razredu so naštevili v nemščini. Napisali so nekaj stavkov in prebrali nemško zgodbo. Potem so dali otrokom dva dni prosto. Ko so se ti vrnil v šolo, so že morali znati brati, pisati, govoriti v nemščini. Pogosto so uporabljali palice. Če otroci niso znali brati npr. Rdeče kapice, Volka in sedmih kozličkov v nemškem jeziku, so morali ostati po pouku in se učiti, včasih tudi do poznih popoldanskih ur. Hrano so si prinašali od doma. Ponavadi so jedli črn kruh in jabolko. Tisti, ki so bili najbolj revni, pa so dobivali malico v šoli.

Ko so Nemci bombardirali eno izmed tovarn v Mariboru in je tulila sirena, so učenci morali v zaklonišče. Medtem ko je učitelj razlagal, kam naj gredo, so fantje in dekleta poskakali skozi okna in zbežali proti domu. Naslednji dan pa so morali držati "packe" kar vsi po vrsti. Babica trdi, da je bila velikokrat tepena. Deda pa mi je rekel, da si je to zaslužila."(Zapis Anite Rifl po pripovedi babice Slavice Štiglic, 1990)

Za odrasle je bil na šoli organiziran tečaj nemščine. Potekal je v zimskih mesecih in je trajal 6 tednov po dve uri na teden. Na začetku se ga je udeleževalo okrog 35 ljudi. V zadnjih letih vojne je število padlo na 15 udeležencev. Nemški učitelji so uničili veliko knjig in učnih pripomočkov. Nemško šolstvo je prizadejalo veliko škode otrokom in kraju samemu. Ne samo, da je bil okrnjen pouk maternega jezika, povsem nepravilen je bil pedagoški pristop nemških učiteljev, saj so večkrat uporabljali telesno kazen, ki so jo poskušali sicer odpraviti iz šol že v predvojnem času. A je telesno kaznovanje otrok v šoli ostalo tudi v času po drugi svetovni vojni. Nezanje, neposlušnost in razgrajanje so učitelji kaznovali s šibo.

Učitelji so se posmehovali otrokom zavednih Slovencev in na račun njihovih imen izvajali prave burke. Z nepravilnim odnosom do otrok niso dosegli primernih vzgojnih in učnih uspehov. V vasi je delovala organizacija Hitler Jugend, v kateri so otroci radi sodelovali

zaradi telesno sprostitvenih aktivnosti.

1.5. ČAS PO 2. SVETOVNI VOJNI

45. leta je bil sprejet zakon o organizaciji osnovnih in srednjih šol. V skladu z zahtevo ločitve cerkve od države so poddržavili zasebne šole, ki so jih prej uporabljali cerkveni redovi. Verouk je v tem prvem obdobju še ostal šolski predmet, vendar neobvezen, zanj so morali starši šolarje posebej prijaviti. Temeljni zakon o sedemletnem obveznem šolanju, ki je izšel 11. julija 1946, je uvedel obvezno sedemletno šolanje in je zato tam, kjer je bilo pred tem že uveljavljeno osemletno obvezno šolanje, pomenil dejansko korak nazaj. V bistvu je bil to izhod v sili zaradi velikega pomanjkanja prosvetnih delavcev. Šolski sistem je bil z novim zakonom poenoten, šoloobvezni otroci pa zajeti v sedemletke iz štirih razredov osnovne in treh razredov višje osnovne šole. Namesto v višjih osnovnih šolah so učenci lahko nadaljevali šolanje na nižjih gimnazijah, ki so imele v tem času tri nižje in pet višjih razredov.

Višji trije razredi sedemletk so imeli predmetni pouk ter enak učni načrt in predmetnik kot nižji gimnazijski razredi. 1950. leta so ponovno uvedli osemletno šolsko obveznost, del sedemletk so spremenili v nižje gimnazije in so postale le-te štiriletne, prav tako tudi višje gimnazije. Odlok o obveznem osemletnem šolanju, ki je izšel 8. oktobra 1953, je uzakonil šolsko obveznost od sedmega do petnajstega leta starosti. Najpomembnejša prelomnica povojnega osnovnega šolstva je bila šolska reforma iz leta 1958. Pomembna sta dva zakona: Uvodni in splošni zakon o šolstvu, ki je uzakonil osemletno osnovno šolo kot edino obliko obveznega osnovnega šolstva in z njim ukinil nižjo gimnazijo.

V Zg. Kungoti se je pričel slovenski pouk že 4. junija 1945 s šolsko slovesnostjo. Redno šolsko leto 1945/46 se je pričelo 15. oktobra 1945. Pouk je bil organiziran v štirih oddelkih. Do marca 1946 sta imela I. in IV. oddelek pouk vsak dan dopoldan, II. in III. pa popoldan. Od 1. marca dalje pa se je pouk tedensko menjaval. Do šolskega leta 1948/49 so bili na šoli samo štirje oddelki, v IV. oddelku so bili združeni 4., 5., 6., 7. razred. Po navodilih okrajnega inšpektorja tov. Jošta Škilana se je s 15. 11. 1948 preuredil pouk tako, da so razdelili IV. oddelek. 4. razred je postal samostojen, v novem V. oddelku pa je bil organiziran predmetni pouk za učence 5., 6., 7. razreda. Prostor za V. oddelek so našli v bivši prosvetni dvorani, kjer so uredili zasilno učilnico. V hladnejših mesecih pouk v tej učilnici ni bil mogoč, ker je bilo zelo mrzlo. Tako so V. oddelek ponovno odprli šele marca 1949. Učenci 4. razreda so tega leta zadnjič opravljali zaključni izpit. V Svečini je bila 1950. leta oblikovana nižja gimnazija. Tako so imeli učenci osnovne šole v Zg. Kungoti možnost, da so po končanem 4. razredu nadaljevali šolanje na nižji gimnaziji v bližnji Svečini. IV. in V. oddelek sta imela predmetni pouk. V. oddelek je imel izdelan učni načrt na osnovi učnega načrta za 1. razred nižje gimnazije.

V šolskem letu 1955/56 pa je šola pridobila še VI. oddelek, v katerem je bil pouk tudi predmeten. V tem oddelku so bili učenci od 6. do 8. razreda. 1957. leta so odprli še VII. oddelek, v katerem sta bila združena 7. in 8. razred. V šolskem letu 1959/60 je bil odobren še VIII. oddelek, tako do ni bilo več kombiniranega pouka.

Pouk je vsa leta potekal v dveh izmenah. 1957. so pričeli graditi, širiti šolsko poslopje, zato je bil organiziran že tudi v "treh izmenah". Poučevali so v kletnem prostoru ambulante, v prosvetni dvorani in v zasilnem razredu stare šole. V novi šoli je bilo delo lažje, vendar je bil pouk še zmeraj dvoizmenski.

V šolskem letu 1962/63 je šola pridobila še en VII. oddelek, saj so se učenci 7. in 8. razreda pričeli voziti iz Sp. Kungote v Zg. Kungoto. Število oddelkov se je postopoma zviševalo, kar lahko ugotovimo iz naslednje tabele:

Šolsko leto	Število oddelkov
1945/46	4
1946/47	4
1947/48	4
1948/49	5
1949/50	5
1950/51	5
1951/52	5
1952/53	5
1953/54	5
1954/55	5
1955/56	6
1956/57	6
1957/58	7
1958/59	7
1959/60	8
1960/61	8
1961/62	8
1962/63	9
1963/64	10

Šolsko leto	Število oddelkov
1964/65	11 + 6 SK + 4 J
1965/66	9 + 6 SK + 6 J
1966/67	9 + 6 SK + 5 J
1967/68	10 + 6 SK + 5 J
1968/69	10 + 5 SK + 6 J
1969/70	10 + 5 SK + 6 J
1970/71	10 + 5 SK + 6 J
1971/72	16 + 4 SK + -
1972/73	18 + 4 SK + 5 SV

Opomba: SK – Spodnja Kungota
 SV – Svečina
 J – Jurij

Na predlog političnih organizacij ter šolskih odborov sta se 1964. leta združili osnovni šoli v Zg. Kungoti ter Sp. Kungoti v eno šolo. Šola v Zg. Kungoti je postala centralna osemrazredna osnovna šola z dvema podružnicama: v Sp. Kungoti in v Juriju ob Pesnici. Šola v Zg. Kungoti je imela osem razredov v 11 oddelkih. Prostorov je bilo znova premalo, zato sta dva oddelka 1. razreda imela pouk v klubu SZDL. V Sp. Kungoti je bilo šest razredov v šestih oddelkih, v Juriju pa štirje razredi v treh oddelkih (tretji in četrti razred sta imela kombiniran pouk). Na podružnični šoli v Sp. Kungoti se je tega leta formiral varstveni oddelek, v katerem je bilo 20 prostovoljno vključenih učencev iz 4., 5. in 6. razreda, a že naslednje leto ni deloval zaradi premajhnega števila prijavljenih. V Zg. Kungoti je bilo premalo prostora za vse oddelke. V šolskem letu 1965/66 so se učenci 3. in 4. razreda vozili z avtobusom na podružnico v Jurij.

Tako je bil tam odpravljen kombiniran pouk. Učenci so se vozili na podružnične šole in stiskali v že pretesnih in neprimerno zgrajenih šolah za tako številčne oddelke vse do 1972. leta, ko so se končno lahko preselili v novo, dovolj veliko šolo. Osnovna misel programa osnovnih šol v občini Maribor: "Vsem učencem zagotoviti enake pogoje izobraževanja," je bila tako uresničena (program je pripravil Ekonomski center Mariboru).

Štirinajst oddelkov je pričelo januarja 1972 s poukom v novi šoli, dva pa sta še ostala v starem poslopju.

Istočasno je bila ukinjena podružnična šola v Juriju ob Pesnici iz naslednjih razlogov:

- polovica otrok na tej šoli je bila iz šolskega okoliša Zg. Kungota;
- zaradi majhnega števila otrok bi ostala na podružnici le dva kombinirana oddelka;
- število otrok v šolskem okolišu Jurij je upadalo;
- šolsko poslopje je bilo v zelo slabem stanju in bi zahtevalo veliko popravil in stroškov.

V Sp. Kungoti je ostala še samo razredna stopnja. V skladu s programom razvoja osnovnih šol v Mariboru je bila 1. januarja 1972 po odločbi Skupščine občine Maribor št. 022-92/71-4 z dne 29. 12. 1971 ukinjena osnovna šola v Svečini kot samostojna osnovna šola in postala podružnica osemletne šole v Zg. Kungoti.

Tako se je število oddelkov na centralni šoli v Zg. Kungoti zelo povečalo. Na šoli pa je bil prvič odprt varstveni oddelek.

Šolski okoliš se je povečal:

- centralna šola Zg. Kungota zavzema katastrske občine:
Zg. Kungota,
Sp. Vrtiče,
Plintovec,
del Kozjaka,
del Gaja,
Jurski Vrh,
Grušena,
Pesnica;
- podružnica v Sp. Kungoti zavzema katastrske občine:
Gradiška,
del Kozjaka,
del Dobrenja,
del Rošpoha,
del Dolnje Počehove;
- podružnica v Svečini zavzema katastrske občine:
Slatinski Dol,
Slatina,
Ciringa,
Špičnik,
Plač,
Zg. Vrtiče;

2. ŠOLSKO POSLOPJE IN ZEMLJIŠČE

2. 1. PRVE ŠOLSKE ZGRADBE

Prvo šolsko znanje so otroci v Zg. Kungoti sprejemali v „mežnariji“ že v 18. stoletju. Prvo šolsko poslopje je bilo zgrajeno 1813. leta zraven župnišča. To je bila enonadstropna zgradba. V pritličju je bila trgovina in gostilna. Pritličje je bilo v cerkveni upravi. Pouk se je opravljal v 1. nadstropju, v eni učilnici. Ko so 1869. leta šolstvo podržavili, je prišla zgradba v last Krajevnega šolskega odbora. Zemljišče je ostalo v cerkveni lasti. Župnik je imel še zmeraj služnostne pravice do kleti v šolskem poslopju. 1883. leta je Krajevni šolski odbor prosil škofijski urad, da se klet dodeli v uporabo učitelju. Vendar je takratni župnik Šinko ni odstopil z izgovorom, da klet nujno potrebuje. Lastnika šolske zgradbe sta bila torej dva. Župniki so imeli interes, da se ta zgradba odstrani, ker je bila preblizu župnišča in je zastirala razgled. Zato niso hoteli ničesar prispevati za njeno popravilo. Stavba je tako vedno bolj propadala. 1888. leta pa je takratni učitelj Gabrijel Jamnik dal pobudo za gradnjo nove šolske stavbe. Že naslednje leto je stala nova šola. Stara pa je služila za stanovanja učiteljsvu. Kasneje je to stavbo odkupil Jožef Gamzer iz Zg. Kungote 7, za 1200 K in jo 1920. leta podrl. Nova šola je imela dve učilnici in skromno stanovanje za upravitelja. Nespremenjena je ostala še vse do 1957. leta. Za pouk je primanjkovalo prostora. Po 1. svetovni vojni je bilo v eni učni sobi 60 otrok dopoldan in prav toliko popoldan. Za pouk je brezplačno odstopil prostor neki Ladislav Rahcawicz. Šolsko poslopje je vzdrževal Krajevni šolski odbor.

Krajevni šolski odbor je že 1928. leta pričel s pripravami za razširitev šole, vendar niso mogli zagotoviti sredstev, zato so začetne priprave morale za nekaj let v pozabo. Krajevni šolski odbor je pridobil nekaj sredstev. 1937. leta so le-ta znašala 5010,- din. Na svoji seji, 30.1.1938, so znova pričeli snovati načrte za izgradnjo šole.

Oblikovali so tri predloge:

- Nakup veleposestva z gradom od Zdenke Egeu. Posestvo bi naj razparcelirali in posamezne parcele prodali. Za pridobljen denar bi dobro ohranjeno grajsko poslopje z gospodarskimi poslopi adaptirali in preuredili v šolske prostore.

- Šolsko poslopje bi se naj obdržalo v obliki in velikosti, kakršno je bilo, v sadovnjaku tik pod šolo bi se naj sezidala nova stavba - trirazrednica. Na ta način bi pridobili 5 učnih sob, kar bi zadostovalo takratnemu številu otrok.

- Tedanje šolsko poslopje bi se naj razširilo in dvignilo tako, da bi pridobili potrebne prostore. Takšna stavba bi bila po zunanjem videzu najprimernejša in v okras kraju.

Sprejet je bil zadnji predlog. Celotna stavba bi se naj zidala v nadstropje, kjer bi zopet pridobili tri učilnice ali pa stanovanje za učitelja. Krajevni šolski odbor je nameraval najeti posojilo. Kraljeva banska uprava je obljubila posojilo za dograditev v vrednosti 100.000,- din. Obresti ne bi zaračunali. Obljubili so tudi šolski inventar. Tehnični oddelek banske uprave je obljubil izdelavo načrta za pozidavo spomladi 1939.

Na žalost ta načrt ni bil izpeljan še več let. Evropo je zajela vojna. Med vojno je bila šola zelo opustošena, saj nemški učitelji niso pazili nanjo. Šolski oder, ki so ga 1938. leta obnovili, so med vojno uničili. Zavese so učiteljice odstranile in uporabile za izdelavo spalnih oblek. Nekoliko so popravili zunanji videz šole. Na novo so prekrili polovico prednje strehe in v kleti napravili bunkerje za primere napada iz zraka. Šolski vrt in sadovnjak so zanemarili, ograjo so pustili propadati. Po 2. svetovni vojni je bila šola v zelo slabem stanju. Inventar je

bil uničen. Zadnja dva meseca vojne so se v šoli zadrževali vojaki različnih vojsk. Prvo beljenje po vojni je bilo opravljeno šele 1949. leta, v poletnih počitnicah. Zaradi vedno večjega števila otrok je bila 1951. leta urejena dodatna učilnica v stari krajevni dvorani. Istočasno so bila izvedena vzdrževalna dela v šolskem poslopju (lesena tla v učilnicah so zamenjali z ladijskim podom, hodnike so zbetonirali).

Naslednje leto so uredili sanitarije in na novo prekrili streho. Kasneje so uredili dve mansardni sobi za učiteljsko stanovanje. Zmeraj pa je primanjkovalo finančnih sredstev za temeljitejša popravila. V šoli so imeli stalne težave z vodo. Šola je imela svoj vodnjak, ki pa ni dajal dovolj vode za šolske potrebe. Velike težave je povzročala tudi kanalizacija. 1956. leta so krajanji Zg. Kungote pričeli z uresničevanjem načrta za razširitev šolskega poslopja. Občinski ljudski odbor Maribor-Košaki je zagotovil 5000.000 din, Občinski ljudski odbor Maribor pa 10.000.000 din za adaptacijo šole. Načrte je pripravil Projektivni biro Maribor (ing. Hlad, arhitektka Liza Kanič). Junija 1957. so delavci Standarda pričeli z deli. Do 1. septembra 1957 je bila stavba zgrajena do druge plošče na prednjem delu.

"1. razred sem začela obiskovati v prostorih, kjer danes živijo Denkovi. Prostori so bili revno opremljeni. Ni bilo stolov in miz, temveč so bile dolge klopi, v katerih so lahko sedeli štirje učenci. Po tleh so bile deske. V teh prostorih sem hodila v prva dva razreda, nadaljevala pa sem na šoli, ki ji sedaj pravimo "stara šola", vendar je bil parket, imeli smo tudi stole in šolske mize. Ko sem hodila v nižje razrede, so imeli 7. in 8. razredi pouk skupaj, ko pa sem jaz končevala šolo, pa smo bili pri pouku že ločeni. V razredu nas je bilo okoli dvajset."(Štefka Šivec)

Pri gradnji in obnovi šole so pomagali tudi mladinci predvojaške vzgoje. V naslednjih poletnih počitnicah je bilo šolsko poslopje dograjeno. Pri gradnji so se izkazali tudi učenci - pionirji, še posebej pri pokrivanju šolskega poslopja, saj so spravili vsako opeko na streho.

"Da, tudi mi smo pomagali. Tisti dan je bil pouka prost dan in odšli smo pomagat dvigovat opeko, ko so prekrivali streho. Potem, ko je šola bila zgrajena, smo šolarji pomagali pri čiščenju."(Štefka Šivec)

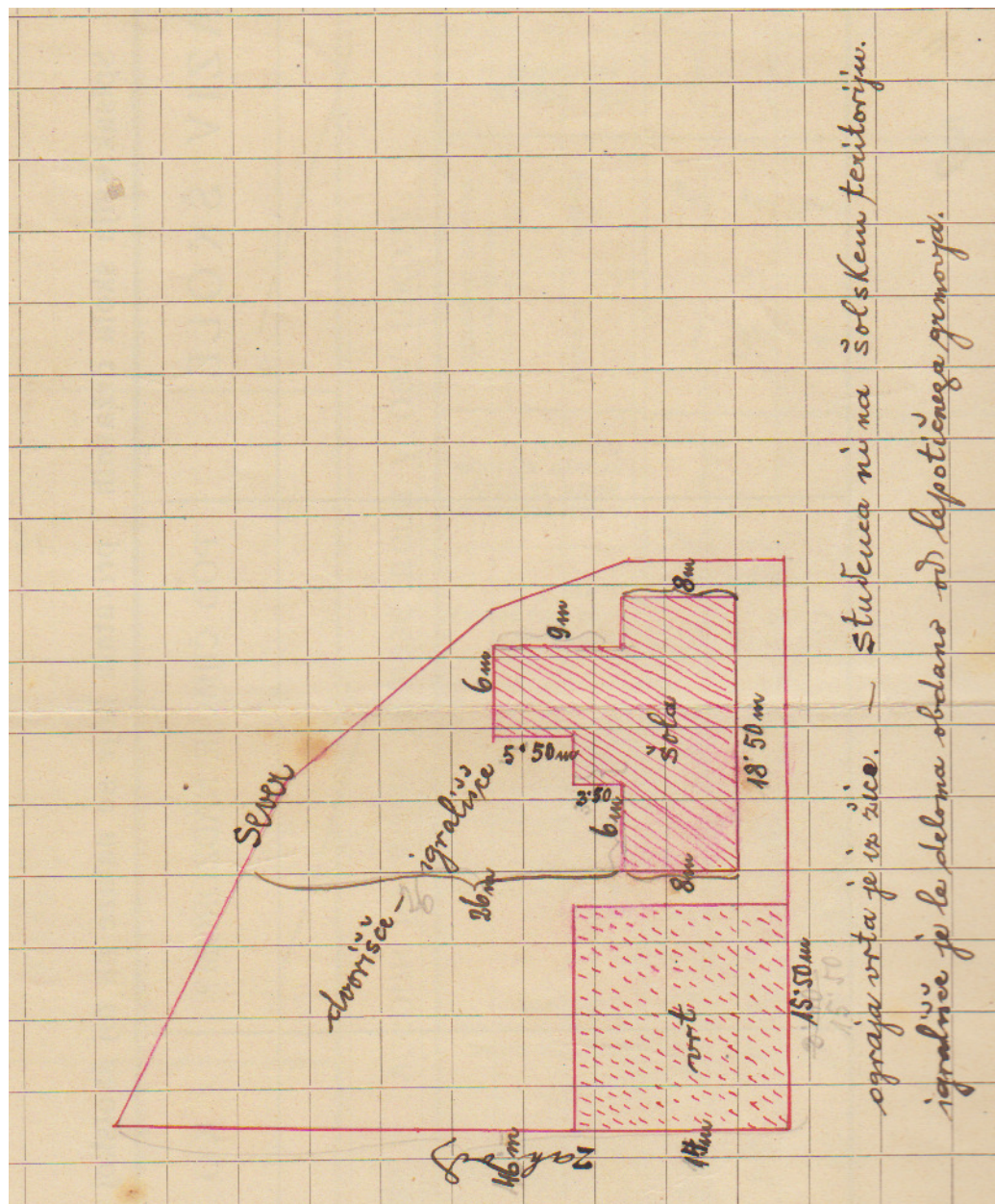
Nova zgradba je nudila nove prostore. Šola je imela sedaj 4 učilnice z dvema vežama, zbornico, pisarno, kabinet, pevsko sobo, kuhinjo s shrambo in delavnico za ročna dela. Dve učilnici sta dobili novo opremo, povsod so bile nameščene nove table in ozvočenje. Istočasno je bilo urejeno igrišče za rokomet in nogomet.

1958. leta so z zadovoljstvom odprli novo šolo, v naslednjih letih je šola skupaj z zdravstveno postajo uredila vodovod.

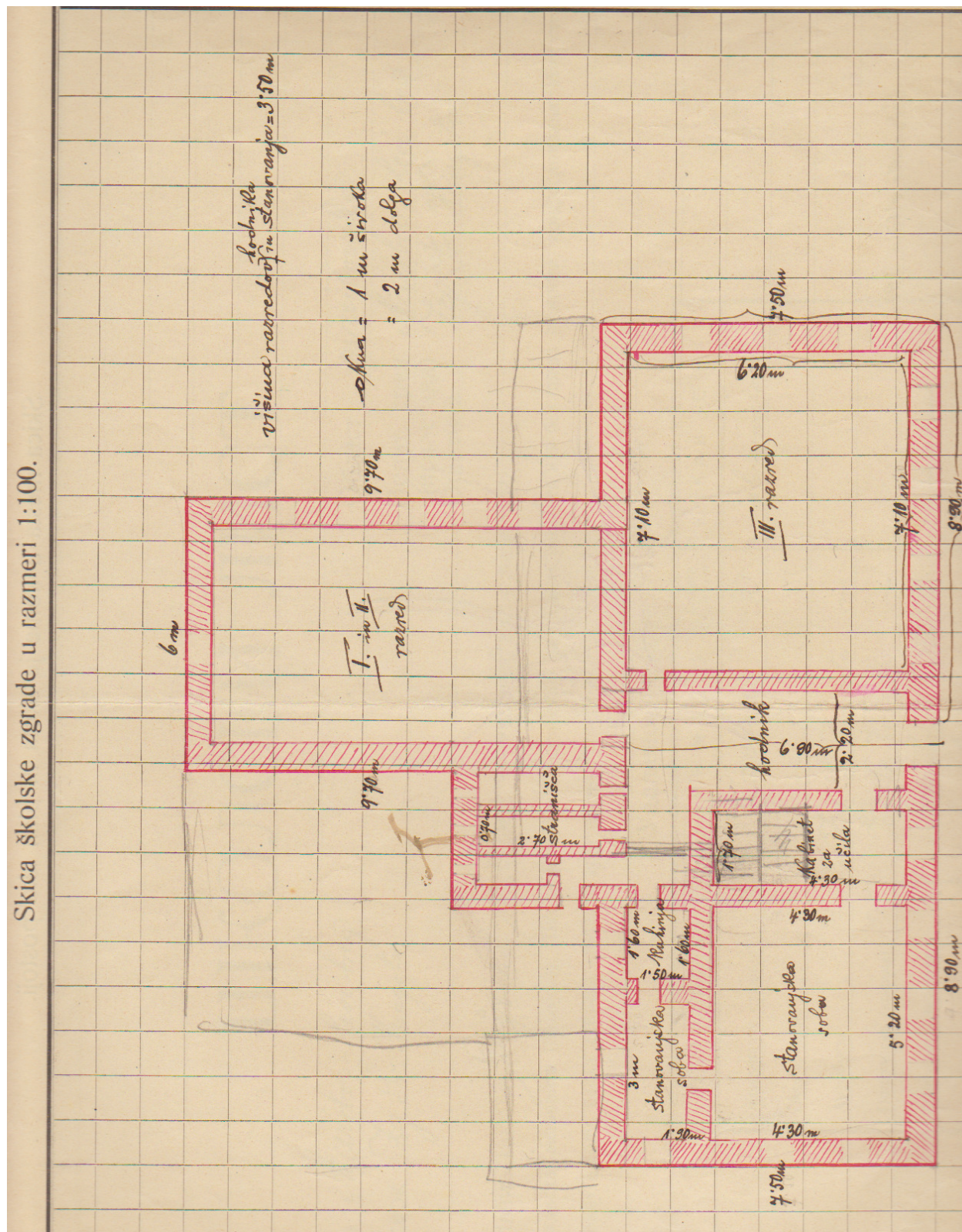
Šolsko zemljišče je bilo obsežno. Po vojni je šola pridobila nekaj ozemlja. Zemljišče je bilo zmeraj obdelano. Uporabljali so ga tukaj stanujoči učitelji. Kasneje so vrt obdelovali tudi pionirji, imeli so svojo drevesnico. 1957. leta je šola odstopila del zemljišča Prostovoljni gasilski četi Zg. Kungota, ki je tam postavila nov gasilski dom.

1961. leta so brez vednosti šolskega odbora in uprave šole odvzeli del zemljišča pod šolsko stavbo za izgradnjo stanovanjskega bloka. Ko je bila šola dograjena, so učenci uredili pot do nje in si prizadevali oblikovati razgleden cvetličnjak. Pionirska zadruga je pridno izrabljala šolski vrt. Pridelke so uporabili v šolski mlečni kuhinji. Nekaj jabolok, ki so jih pridelali v svojem sadovnjaku, so prodali in za denar kupili drugo hrano za šolsko kuhinjo. Travo v sadovnjaku so prodali bližnjemu kmetu za gnoj, ki so ga potrebovali za vrt.

1964. leta so pričeli urejati šolsko igrišče, ki ni bilo več primerno za normalno aktivnost otrok pri telovadbi. Pri urejanju igrišča so prav tako pomagali pionirji in pripadniki JLA. Skica šole, šolskega dvorišča in vrta, Šolski list državne mešane tri razredne osnovne šole, 1929, mapa kataster, šolski list, arhiv OŠ Kungota.

Skica šolske zgrade u razmeri 1:100.

Skica šolske zgradbe, Šolski list državne mešane tri razredne osnovne šole, 1929, mapa kataster, šolski list, arhiv OŠ Kungota.

Šolska zgradba v Zg. Kungoti, južna stran, 1945, Šolska kronika.

Šolska zgradba v Zg. Kungoti, severna stran, 1945, Šolska kronika.

Obnova in širitev šolske zgradbe 1957, Šolska kronika.

Obnova in širitev šolske zgradbe 1957, Šolska kronika.

2.2. NOVA ŠOLA NA NOVI LOKACIJI

Po združitvi osnovnih šol Zg. Kungote, Sp. Kungote in Jurija se je pokazala potreba po večji šoli. Zbrali in uredili so se demografski podatki, določila se je lokacija za izgradnjo nove šole (na travniku za Zdravstvenim domom v Kungoti). A znova so ustavljali delo zaradi pomanjkanja sredstev. Šele oktobra 1969 so izmerili in zakoličili zemljišče za novo šolo. Zemljišče je bilo pretežno v lasti Agrokombinata, delno pa zasebnikov.

1. junija 1970 je podjetje Stavbar iz Maribora pričelo z gradnjo šole. Do pričetka novega šolskega leta so bila opravljena zemljiška dela, ki jih ni bilo malo, saj je bilo treba odpeljati 600 m³ zemlje. Šola je bila pripravljena za vselitev januarja 1972.

17. januarja 1972 se je za učence in učitelje OŠ Kungota začelo novo obdobje. Pridobitev nove šolske zgradbe je pomenila veliko veselje in navdušenje. Prepričani so bili, da so pridobili šolsko zgradbo za naslednjih 100 let.

Prostorska razporeditev je bila naslednja:

16 učilnic, 4 kabineti, 11 sanitarijev, 1 avla, 1 oder, 2 knjižnici (pionirska in strokovna), 2 garderobi, 2 slačilnici, tehnična delavnica z učilnico in temnico, pionirska soba, responder.

Šolska zgradba pred otvoritvijo 1972. leta, iz vabila na otvoritev nove šole, kronika šole.

O velikem dogodku otvoritve nove šolske zgradbe so se učenci pogovarjali z ravnateljem Juretom Leitgebom. Pogovor je bil izveden 1990. leta in je povzet iz raziskovalne naloge zgodovinskega krožka.

Učenec: "Kako so učenci sprejeli novo šolo?"

J. Leitgeb: "Učitelji smo se bali, kako bodo učenci sprejeli spremembo. V tej šoli je bilo namreč veliko več prostora in bila je opremljena, za takratne pojme zelo moderno. Mnogo je bilo stekla. Bali smo se, da bodo učenci med divjanjem uničili novo opremo. Vendar smo bili prijetno presenečeni, ko so vse v novi šoli sprejeli kot svojo lastnino in jo temu primerno tudi čuvali. Zares, disciplina je bila na višku. In tudi, ko so pozneje prihajali otroci iz obeh podružnic, Svečine in Sp. Kungote, so jih učenci sami opozarjali, naj pazijo na opremo."

Učenec: "Kako ste učitelji doživljali spremembo?"

J. Leitgeb: "Stara šola je bila zelo majhna in jasno, da smo bili navdušeni nad prostorno zbornico, kabineti, ... predvsem pa na naša delovna mesta - učilnice. Ponosni smo bili na veliko moderno telovadnico. In tudi, kot sem že rekel, učenci so sprejeli vse zelo zrelo, tako, da nam nič ni moglo skaliti navdušenja."

Učenec: "Kako so vaščani sprejeli novo šolo?"

J. Leitgeb: "Krajani so bili ponosni, saj je bila to tudi velika pridobitev za kraj. Odtlej so tudi krajani uporabljali telovadnico za razne aktivnosti, pozneje ko so zaprli krajevno skupnost, so se vse proslave odvijale v šoli. Krajani so v šoli lahko obiskali razna predavanja. Torej je bila to velika pridobitev tudi za odrasle, ne samo za otroke."

Učenec: "Kaj pa mislite o ohranjenosti šole danes?"

J. Leitgeb: "Mislim, da se v tem smislu ne morem pritoževati. Šola je stara 18 let in marsikdo tega ne more verjeti."

V nekaj letih marsikdo ni mogel verjeti, da je šolska zgradba vse bolj propadala. Ne samo to, porušili so jo. Dejstvo o slabem vzdrževanju šole in njeni rušitvi je vznemirilo številne krajanke, ki so ob rušenju zgradbe izrazili ogorčenje in nezadovoljstvo.

Stroški gradnje nove šole (1972) v Zg. Kungoti po zapisu v šolski kroniki:

gradbena dela	3,935.940 din
obrotniška dela	2,113.607 din
zemljišče	91.892 din
električni priključki	55.250 din
ureditev okolja	623.684 din
nadzor	54.000 din
dodatni stroški pregledov	192.952 din
oprema	830.000 din
skupaj	7,897.325 din

Ti stroški so bili zbrani pred končnim obračunom. Zato moramo upoštevati, da so bili končni stroški še višji.

Skozi leto so šola še dodatno opremljali. Elektro klub Mariborske livarne je opremil tehnično delavnico. Predsednik kluba ing. Vončina je 11. februarja odprl vrata delavnice.

Pri dograditvi vodovodne napeljave so s prostovoljnim delom pomagali krajanke. V kraju se je čutilo, da je šola skupna skrb.

V stari šolski zgradbi so se 29. marca začela obnovitvena dela, ki jih je izvajalo podjetje Stavbar. Prostore so prilagodili za potrebe vrtca. "V spodnjem hodniku se je uredila garderoba, dve učilnici sta spremenjeni v bivalnici, soba v pritličju pa v sanitarne prostore," je zapisano v šolski kroniki.

Jeseni 1972. leta je bila otvoritev vrtca v obnovljenih prostorih stare šolske zgradbe. V vrtcu je bilo 43 otrok v dveh oddelkih.

Za Zg. Kungoto imata letnici 1972 in 2011 skupen pomen: otvoritev nove šole in vrtca.

Nova šolska zgradba ni služila svojemu namenu niti 40 let. Otroški vrtec se je iz stare šolske zgradbe vendarle preselil v nove prostore, ki so v skladu s sodobnimi standardi. Otvoritev je bila 31. 8. 2011, ko smo v Zg. Kungoti praznovali 250. obletnico šolstva.

Izkazalo se je, da je bila šolska zgradba, katere so se na začetku sedemdesetih let tako zelo veselili, slabo izdelana. Glavni problem je postala ravna streha, centralna napeljava, okna in še kaj. Morda bi se veliko problemov na šolski zgradbi lahko rešilo z rednim vzdrževanjem, ki ga očitno ni bilo.

Deset let po otvoritvi nove šolske zgradbe so bila nujna prva večja obnovitvena dela. V šolski kroniki preberemo, da so bila okna na severni steni uničena, preperela, zamakalo je razrede, zato so zamenjali okenske okvirje. Denar je bil zagotovljen iz sredstev za amortizacijo. Že naslednje leto je bilo potrebno obnoviti centralno kurjavo, popraviti črpalko in napeljavo v vseh učilnicah nižje stopnje, kjer so puščale cevi v tleh. Cevi so puščale tudi na odru in v šolski kuhinji.

1987. leta so bila tla v angleški, slovenski in likovni učilnici tako uničena, da je bilo potrebno zamenjati ploščice.

1989. leta je zopet puščala napeljava za centralno gretje v kleti in kuhinji. Izvedena je bila celotna prenova centralnega gretja. Uvedena je bila oljna peč. Istega leta je začela vse močnejše puščati streha. Zaradi zamakanja je bila zelo poškodovana stena nad kletjo na odru. Denarja za to popravilo in obnovo oken si šola ni pridobila.

V devetdesetih letih je streha šole vse bolj puščala, škode na stropih, oknih in talnih oblogah so bile vse večje.

Vodstvo šole je imelo z vzdrževanjem štirih šolskih zgradb vse več težav. Denarja nikoli ni bilo dovolj za redno, pravočasno vzdrževanje objektov. V Sp. Kungoti je bila zgrajena nova šolska zgradba. Vse več adaptacij sta zahtevali stara šolska zgradba v Zg. Kungoti in v Svečini. Občina Kungota se je zavedala problema in je načrtovala temeljito obnovo objektov. Vendar, ko so bila sredstva za obnovo in razširitev šolske zgradbe v Zg. Kungoti zagotovljena, se je zgodil požar v šoli Sp. Kungota. Ponovno je bilo potrebno zgraditi novo šolsko zgradbo, zato je sredstev za šolo v Zg. Kungoti zmanjkalo.

1995. leta so se začeli konkretni pogovori o nujno potrebni obnovi in razširitvi šolske zgradbe. Pričakovalo se je 700 m² novih površin, kar bi bilo nujno potrebno za uvajanje devetletne osnovne šole, ki zahteva nove, boljše normative. Vendar je streha puščala še naslednja leta. Do izvedbe obnove ni prišlo zaradi pomanjkanja sredstev v proračunu šolskega ministrstva.

1997. leta smo praznovali 25. obletnico nove šolske zgradbe v Zg. Kungoti. Vsi gostje smo vedeli, da je šola slabo vzdrževana, da ne bo vzdržala s preluknjano streho, s trhlimi okenskimi okvirji, s slabo in neizolirano centralno napeljavo. Vendar smo praznovali.

Konec oktobra 1999 je bil izdelan projekt za sanacijo šolske zgradbe za pripravo na devetletko. Projekt je pripravila Občina Kungota, bil je posredovana Ministrstvu za šolstvo. Predvidela se je tudi popolna sanacija šolske kuhinje. 14. 7. 2003 so se pričela dela na izgradnji šolske kuhinje v kungoški šoli. Sredstva so zagotovili Ministrstvo za šolstvo in šport ter Občina Kungota. Čez nekaj let je bila nova kuhinja zrušena. Nikakor se objekt kuhinje ni mogel vključiti v novo šolsko zgradbo.

V naslednjih letih se je v občinskem svetu občine Kungota razpravljalo o prenovi, razširitvi ali izgradnji nove šolske zgradbe. 2006. leta je kandidat za župana občine Kungota, Igor Stropnik, v predvolilni kampanji skupaj s tedanjim ministrom za šolstvo, Milanom Zverom, obljubil izgradnjo nove šole. Prvi mandat županovanja Igorja Stropnika je bil usmerjen v izgradnjo nove šole. Za drugi mandat je Stropnik obljubil nov vrtec. Staro šolsko zgradbo so porušili avgusta 2008. leta. Otvoritev nove šole je bila 29. 12. 2009. V letu 2010 smo dobili veliko večnamensko dvorano in telovadnico v enem prostoru. Otvoritev vrtca v Zg. Kungoti se je zgodila 31. 8. 2011. Veliki uspehi, drzne obljube so bile uresničene.

Sedaj smo v novi šoli. Zadovoljni s svetlimi in lepimi prostori že ugotavljamo prednosti in slabosti nove zgradbe.

3. UČITELJI NA ŠOLI V ZGORNJI KUNGOTI

Prvo šolsko znanje so posredovali otrokom v Zg. Sv. Kungoti duhovniki in organisti ludimagister - mojster igranja). V prvi polovici 18. stol. še Zg. Sv. Kungota ni imela svojega organista, ampak je le ta prihajal s kaplanom iz Kamnice in to le ob nekaterih nedeljah in praznikih (20-25 krat letno). Ko je Zg. Sv. Kungota postala samostojna župnija, so Kungočani zahtevali svojega organista. Prvi znani organist v našem kraju je bil **Jožef Glaser**. Omenja ga vizitacijsko poročilo iz 1760. leta. Jožef Glaser je bil učitelj že omenjenega Simona Povodna, ki ga je pripravil za višje šole. Povoden je postal duhovnik. O njem vemo še naslednje: 1763. je hodil v šolo v Zg. Sv. Kungoti; 21. 9. 1776 je kaplanoval v Št. Janžu do 20. 2. 1784; nato je kaplanoval v Št. Lovrencu v Slovenskih goricah do 24. 6. 1784, ko je postal capellanus Xenodochi v Ptuj; 29. 6. 1793 je postal beruficiat v Ptuj in to službo opravljal do 1. 8. 1837, ko je stopil v pokoj;

6. 11. 1841 je umrl in bil pokopan v Ptujju. Simon Povoden je bil plodovit pisatelj, saj je v nemščini napisal okrog 30 del, ki so ohranjena v rokopisu, deloma v Ptujju, večinoma pa v Gradcu. Iz matične knjige in župnijske kronike domačega župnišča lahko ugotovimo še naslednje učitelje:

- Matija Kiendl (zabeleženo je, da mu je 17. 3. 1772 umrla žena)
- Mihael Peklar, 1800-1802
- Venčeslav Kneshauser, 1808-1811
- Jožef Halgartner, 1813-1836
- Blaž Fistravec, rojen 2. 2. 1822 pri Sv. Lenartu pri Veliki Nedelji. 30. 10. 1855 je nastopil službo stalnega učitelja v Zg. Kungoti. Učiteljsko pot je pričel pri Sv. Bolfenku na Kogu, kjer je bil pomožni učitelj od 1840 do 1842, nato je služboval dva meseca v svojem rojstnem kraju. Ob božiču 1842 je šel v Gradec, kjer je opravil tečaje za učitelja normalnih šol. Služboval je še pri Sv. Tomažu pri Ormožu, pri Sv. Martinu pri Vurbergu, pri Sv. Vidmu pri Ptujju in nato prišel v Zg. Sv. Kungoto, kjer je služboval do 1.1. 1880, ko se je upokojil. Umrl je v Mariboru 14. 2. 1884.
- Gabrijel Jaunik, rojen 20. 3. 1855, učiteljeval je pri Sv. Martinu pri Vurbergu in Sv. Antonu v Slovenskih goricah. 1988. leta je pričel zidati šolo v Zg. Sv. Kungoti. Bil je zadnji učitelj, ki je bil tudi organist. Vodil je pevski zbor. Ljudje so ga zelo spoštovali. Konec 1. svetovne vojne se je upokojil, 1919. se je izselil iz Zg. Sv. Kungote v Sv. Lovrenc na Pohorju, kjer je 1938. leta umrl.

Šolski list iz leta 1929 navaja še naslednje učitelje:

- Friderik Zinauer (1888-1899)
- Franc Korbar (1899-1903)
- Josipina Schlaipach (1903-1919)

Za čas med obema vojnama v šolski kroniki najdemo zapisane tri učitelje:

- Albin Šprajc (1919 - šolski upravitelj)
- Božidar Horvat - šolski upravitelj, 1941. je bil izseljen, po vojni se je vrnil v Zg. Kungoto in nadaljeval s prosvetnim delom;
- Angela Horvat, ki je bila prav tako izgnana.

Za isto obdobje navaja Šolski list iz leta 1929 bolj natančne podatke. V Zg. Kungoti so učili še naslednji učitelji.

- Radovan Jauts (1919-1923)
- Ljubomir Gorjup (1923-1929)
- Henrik Čermelj (1923-1924)
- Antonija Miklavčič – Kegl (1924-1925)
- Ana Leskovar (1925-1927)
- Vida Ogrizek (1927-1928)
- Matilda Beloglavec (1927-)
- Ivana Rečnik (1928-)

Med okupacijo so na šoli v Zg. Kungoti poučevali nemški učitelji:

- Otmar Sekustil je prišel iz Kuittelfelda v naš kraj že aprila 1941. leta. Njegova glavna skrb je bila, da je poiskal otroke zavednih slovenskih staršev in zanje pripravljaj posebno prevzgojo.
- Marija Kneschank je prav tako prišla iz Kuittelfelda.
- Amstmanova, doma iz okolice Gradca.
- Angela Kos je znala slovensko, vendar je bila »zagrizena pristašica nemštva« po zapisu izgnanega učitelja Božidarja Horvata.

- Johann Schramik iz Besarabije je prišel konec 1941. Bil je šolski upravitelj, zelo katoliško usmerjen, a ni bil tako zagrizen nemškutar. Šolarjem je dovoljeval govoriti v slovenščini med odmori. Sam se je učil slovenskega jezika ter že bral slovenske knjige. Znal je tudi ruščino. Zg. Kungoto je zapustil teden dni pred osvoboditvijo.

Po 2. svetovni vojni so v Zg. Kungoti delali naslednji učitelji:

Po 2. svetovni vojni so morali učitelji ustno izreči in zapisati svojo prisego. V šolskem arhivskem gradivu so tri prisege učiteljic. Horvat Angele, Šetina Marice in Šetina Milene, ki so prisegle šolskemu upravitelju dne 29. 11. 1946. Prisega na ta datum, rojstvo Jugoslavije ob podpisu sklepov drugega zasedanja AVNOJ-a.

»Jaz, Horvat Angela prisegam pri časti svojega naroda in pri svoji časti, da bom zvesto služila ljudstvu, da se bom držala ustave in zakona, da bom varovala in branila ustavni demokratični red Federativne ljudske republike Jugoslavije in Ljudske republike Slovenije in da bom svojo službo vestno upravljala.« (Šolski arhiv, mapa 1946, predano PAM)

- Božidar Horvat- šolski upravitelj 1945-1948
- Angela Horvat – 1945-1948
- Milena Šetina – 1945-1947
- Drago Švarc – 1945-1946
- Milena Krupa – 1945-1946
- Anka Vresner - 1945-1946
- Majda Ledinek - 1946-1947
- Angela Gašperšič - 1946-1947
- Marica Šetina – 1947-1948
- Drago Trpin - 1946-1947
- Alfonz Graman - šolski upravnik 1948-1952 Zofija Graman - 1948-1952
- Olga Vede - 1947-1952
- Alojzija Marko - 1950-1951
- Jožefa Horvat 1951-1981, 1962-1964 šolska upraviteljica
- Berta Zalezina - 1952-1955 šolska upraviteljica
- Martina Marko - 1952-1955, potem v Juriju
- Janez Plemenitaš - 1952-1953
- Jože Novak - 1952-1953
- Franc Stergar - 1953-1954
- Slavko Osebik - 1954-1959
- Alenka Lipovšek - 1954-1955
- Eva Kocbek - 1955-1961
- Marica Gamser - 1955 - začasno
- Bruno Kocbek - 1955-1961 šolski upravitelj
- Jožica Zupan - 1955-1957
- Vida Dabič - 1955-1958
- Jelka Križman - 1957-1961
- Mirko Križman - 1957-1959
- Marija Bizjak - 1958-1990
- Jožica Nudl, samo september 1958
- Ivanka Ilešič-Leitgeb - 1959-1989
- Niko Studničeka - 1959-1960
- Jurij Leitgeb - 1960-1990 ravnatelj 1975-1990
- Marjeta Čepe-Gamser - 1960 - še poučuje

- Lojzka Kacjan - 1960-1961
- Rezka Visočnik-Hlep - 1962-1971, 1982 - še poučuje
- Irena Gungl-Preložnik - 1962-1964
- Lojzka Turk-Kacjan - 1962-1963
- Erika Krajnc-Stropnik - 1962 zaposlena
- Rudolf Kodrič - 1963-1965
- Genika Senekovič - 1963-1980
- Helena Vedernjak-Čobal - 1963-1973,1974-1976
- Jožica Gorjup - 1965-1977
- Marijan Gorjup - 1964-1975- ravnatelj
- Mira Zemljič - 1963 - še poučuje
- Velimir Krajnc - 1965-1966
- Marija Milatič 1965-1968
- Autor Oskar - 1966-1967
- Jerica Rukovina - 1966-1971
- Bogdan Čobal - 1965-1970
- Marija Hlade - 1966-1974
- Franc Kovač - 1966-1971
- Karel Šmajš - 1967 -1933
- Ivanka Šmajš - 1967-1989
- Sonja Meglič - 1967 - še poučuje
- Jožica Špringer-Čurin - 1967-1973
- Silva Hrast - 1967 - 2008
- Anica Šantl - 1964-1973
- Tončka Jarc - 1964-1989
- Vilma Bilič - 1964-1965
- Edvard Kovačič - 1964-1965
- Majda Kovač - 1965-1969
- Harald Prapar - 1965-1966
- Ivan Dorner - 1966-1967, 1969-1974

"Učitelji so bili takrat strogi, če je kdo udaril, se mu niti najmanj nisi upal postaviti po robu. Bolj smo se jih bali in bolj smo jih spoštovali. Učni načrti pa so bili manj obširni kot danes. Učiteljev je bilo manj. Spomnim pa se tudi, da smo, če nismo ubogali učitelja ali če nismo imeli naloge, bili po šoli."(Štefka Šivec)

Učitelji v obdobju od 1970 do 2010:

Mirko Horvat - 1971 - še poučuje
 Erika Kristan-Stefancioza - 1971-1972
 Ida Lukman - 1972-1977
 Božidar Kunstelj - 1972-1973, 1974-1979
 Anica Kolar-Horvat – 1972-2006
 Milena Brložnik-Lozar - 1972-2009
 Miroslava Sapač (1970-2001)
 Ida Lukman – Havaj (1972-1977)
 Ana Kolar – Horvat (1972-2005)
 Marija Gutenbergger (1973-1978)
 Nežka Miklavc (1973-2001)
 Mihaela Hojnik – Barišič (1973-1978)

Danijela Laboš (1973-1974)
Karolina Herič – Grandošek (1973-2008)
Jožefa Flisar – Andrejč (1973-1976)
Milena Putar (1973-2010)
Stanislava Kramberger – Pešec (1973-1976)
Bojana Guzelj – Tišler (1974-1988)
Sonja Pahor (1974-1982)
Vida Mihalič (1975)
Marija Mlaker (1975)
Marija Kobale (1975-1976)
Sonja Toplak (1975-1977)
Darinka Vekjet (1975-2009)
Irena Peršoh (1976-1977)
Rudi Vivod (1976-1979)
Angela Rampre (1977)
Alda Stojanović (1977-)
Angela Vivod (1977-1979)
Lidija Tuš (1977-1983)
Marija Uduč (1977-1980)
Majda Maček (1977-1978)
Nada Holc (1978)
Marija Hrastnik (1978-)
Biserka Židov – Perko (1978-1980)
Rozika Šildenfeld (1978-1979)
Vlasta Korošec (1978-1981)
Irena Kojc (1978-1979)
Breda Urbancl – Roj (1978-)
Majda Hlade (1978-2004)
Alojzija Roršek (1979)
Kristina Valcl (1979-1982)
Danica Cafuta (1979-1990)
Herman Novak (1979-1981)
Boris Mlakar (1980-2000)
Olga Mihev (1980)
Franjo Duh (1980-1981)
Tatjana Senegačnik (1980-1981)
Jože Šmidhofer (1980-1981)
Ema Raner (1981)
Majda Gorjup (1980-1981)
Danilo Starček (1980-1981)
Marjetka Alter (1981-)
Zdenka Rojc (1981-1982)
Carmen Mlekuš (1981-1982)
Aleksander Cajnkar (1981-1982, 1984-1985)
Darija Šildenfeld (1982-)
Branko Budigam (1982-1984, 1985-)
Majda Posnic - Kolarič (1983-1987)
Metka Kovač – Muraus (1983-1984)
Majda Harič (1983)
Zvonka Potočnik (1983-1984)

Marta Habulin (1984-1987)
Danica Časar (1984-1985)
Vlasta Kavran (1984-1988)
Olga Veldin (1984-1985)
Miroslav Bizjak (1985)
Marijan Sekolonik (1985)
Ksenija Šešerko (1985-1987)
Mira Jarc - Golob (1985-1988, 1989-1991)
Marjana Weis – Hrast (1985-)
Cvetka Rozin (1986-1987)
Nada Stropnik (1986-)
Simona Šmajs (1987-)
Sonja Marko (1987-)
Lidija Skaza (1987, 1992-96)
Erika Matjašič – Pahor (1989-)
Marica Čerič (1989-)
Karmen Gričnik (1989-1990)
Edvard Roj (1989, 1990-1991)
Olga Majcen (1990-1992)
Vojislav Lazarev (1990 – ravnatelj)
Kristina Miklič (1990-1991)
Andreja Žagar (1990-1991)
Božidara Kavčič (1991-)
Alenka Pušnik – Zadavec (1991-)
Jelka Roškar – Bojc (1991-2000)
Branka Djordjevič (1991-1993)
Andreja Javoršek – Cigula (1991-)
Isabella Rafolt (1992)
Metka Vantur (1992-1994)
Petrina Jazbec (1992-1993)
Janja Pičerko (1993-1994)
Marija Erjavičnik (1993-)
Alen Krajnc (1994-2007)
Tanja Plohl (1995-1996)
Terezija Žinko – Kovše (1995-1998)
Jožica Lešnik – Švajger (1995-97, 1998 /99, 2001-06)
Silva Vnuk (1996-)
Romana Vodnik (1996-)
Andreja Lah – Vervega (1996)
Vesna Černec (1997-1998)
Petra Vajnberger – Baukman (1997-), svetovalna delavka
Suzana Čavka - Divčič (1997-)
Darinka Premzl (1997-2001,)
Darja Bolner (1998-1999)
Nataša Novak Mulej (1998-2001, 2003-)
Jolanda Bikić (1998-)
Brigita Požar (1998-1999), svetovalna delavka
Karmen Fošnarič – Kozar (1999-2000)
Dunja Pajnkiher (1999-2000)
Urška Klinc (1999-2000)

Petra Munda – Dremelj (2000-2001)
Tomaž Zorko (2000-)
Mateja Orthaber Štiglic (2001-2003)
Barbara Plečko Oberčkal (2001-)
Dušanka Vake (2001-), od 2009 pomočnica ravnateljja
Vesna Knuplež (2001-2006)
Nada Klasinc (2002-)
Ksenija Mitov (2002-)
Karin Blas Hameršak (2002-)
Maja Kavčič (2002-2003)
Samo Dreo (2003-)
Bernarda Šlehta – Černoga (2003-)
Darja Kovačič (2004)
Mihaela Černko (2004-)
Vesna Repolusk (2004-)
Renata Kokot (2004-2005)
Nada Lampret (2004-)
Katarina Kralj (2004-)
Hermina Zavrl (2004-2008), specialni pedagog
Marija Kristan (2006-)
Mateja Primožič (2006-2007)
Katja Vezjak (2006-)
Nataša Podgoršek (2006-)
Polonca Hrastnik (2006-)
Alenka Ketiš (2007-2011)
Urška Rudl (januar, februar 2007)
Mojca Plesničar – Selinšek (2007)
Marko Šebrek (2007-)
Nataša Satler (2008-)
Lidija Pulko (2008-)
Tanja Branisel (2008-)
Maja Kraner Fanedl (2008-2009)
Mojca Cekić (2009-)
Dejan Čepe (2009-)
Milena Rataj (2010-)

4. GIBANJE ŠTEVILA OTROK V OŠ KUNGOTA

Število učencev OŠ Kungota je bilo na začetku tridesetih let nižje od 200, kar je bila gotovo posledica večje umrljivosti otrok v dvajsetih letih zaradi davice in španske gripe. Večji porast učencev je opaziti v petdesetih in zlasti v šestdesetih letih kot posledica bejbi buma po 2. svetovni vojni. V šolskem letu 1963/1964 se je število učencev povečalo na 337. Število učencev se je povečalo tudi zato, ker je bila ukinjena osnovna šola Jurij ob Pesnici. Z ukinitvijo samostojne osnovne šole Sp. Kungota (1964) in Svečina (1972). leta se je število učencev v OŠ Kungota zlasti na predmetni stopnji povečalo. V šolskem letu 1974/1975 je bilo na šoli 551 učencev, kar je bilo največ v zgodovini OŠ Kungota. V prvi polovici osemdesetih let je število učencev padlo pod 500 in se 1985 ustavili na 405. Na začetku devetdesetih je bilo učencev že pod 350, do konca devetdesetih jih je bilo že 285. Leta 2000 je bilo najnižje število učencev 190. V zadnjih desetih letih je število učencev poraslo za okrog 50.

Gibanje števila učencev je posledica rodnosti po 2. svetovni vojni. Upad rojstev v osemdesetih in devetdesetih ter odseljevanje v mesto sta vplivala na zmanjšanje števila učencev. V zadnjih desetih letih je porast učencev zaradi povečanega števila rojstev in priseljevanja, urbanizacije naselja Gradiška, Kozjak, Plintovec, Zg. Kungota.

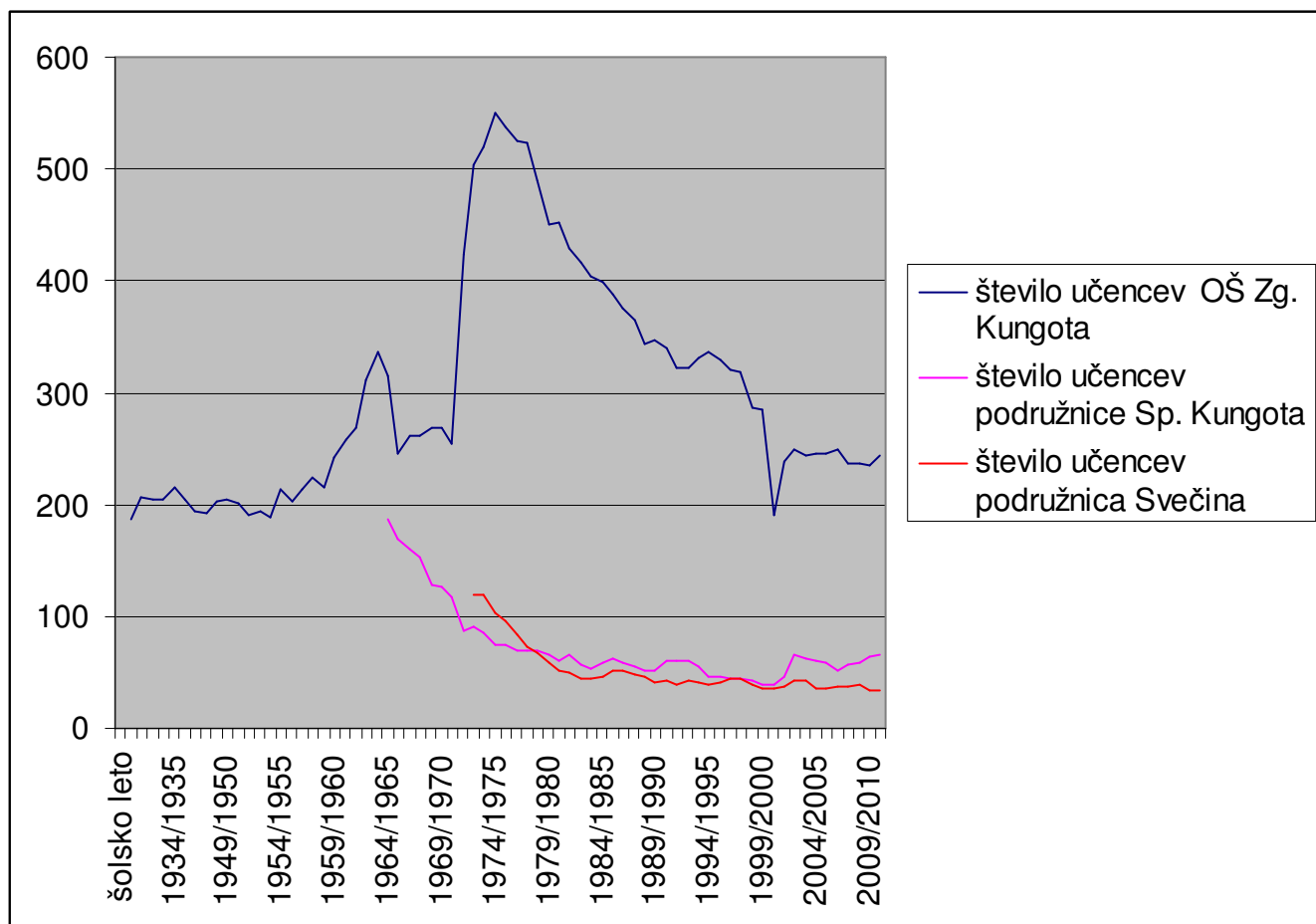
Število učencev na obeh podružnicah ves čas upada. Opaziti je bistveno razliko med Svečino in Sp Kungoto. V Svečini je opazen stalen trend močnega upadanja, danes je na šoli 34 učencev, kar je najmanj doslej. V Sp. Kungoti se je trend upadanja ustavil okrog leta 2000. Takrat je bilo na šoli najmanj otrok - 39. V zadnjih desetih letih je število poraslo za 27 otrok. Sp Kungota je gotovo privlačna tudi zato, ker je v kraju nova šola in ker je območje priseljevanja na periferijo Maribora.

GIBANJE ŠTEVILA UČENCEV OŠ KUNGOTA 1930 - 2011

šolsko leto	število učencev OŠ Zg. Kungota	število učencev podružnice Sp. Kungota	število učencev podružnica Svečina
1930/1931	187		
1931/1932	207		
1932/1933	204		
1933/1934	204		
1934/1935	216		
1945/1946	204		
1946/1947	194		
1947/1948	192		
1948/1949	203		
1949/1950	205		
1950/1951	201		
1951/1952	190		
1952/1953	194		
1953/1954	189		
1954/1955	214		
1955/1956	203		
1956/1957	213		
1957/1958	225		
1958/1959	215		
1959/1960	242		
1960/1961	259		
1961/1962	268		
1962/1963	311		
1963/1964	337		
1964/1965	316	187	
1965/1966	246	170	
1966/1967	262	161	
1967/1968	262	154	
1968/1969	268	128	
1969/1970	269	126	
1970/1971	254	118	
1971/1972	424	87	
1972/1973	503	91	119
1973/1974	519	85	120
1974/1975	551	74	104
1975/1976	537	75	97

1976/1977	526	69	84
1977/1978	523	69	73
1978/1979	490	70	67
1979/1980	450	66	59
1980/1981	453	61	51
1981/1982	429	65	49
1982/1983	417	57	44
1983/1984	405	54	44
1984/1985	398	59	47
1985/1986	389	62	52
1986/1987	376	59	51
1987/1988	365	55	48
1988/1989	343	51	47
1989/1990	348	51	41
1990/1991	340	61	43
1991/1992	322	61	39
1992/1993	322	60	42
1993/1994	331	56	41
1994/1995	336	47	39
1995/1996	329	47	41
1996/1997	321	44	44
1997/1998	318	44	44
1998/1999	287	42	39
1999/2000	285	39	35
2000/2001	190	39	35
2001/2002	239	46	38
2002/2003	250	66	43
2003/2004	244	63	43
2004/2005	245	60	36
2005/2006	245	58	36
2006/2007	250	51	37
2007/2008	236	57	37
2008/2009	236	58	39
2009/2010	235	64	34
2010/2011	244	66	34

Graf: GIBANJE ŠTEVILA UČENCEV OŠ KUNGOTA 1930-2011

Število učencev OŠ Kungota v obdobju 1931-2011

5. SOCIALNO IN ZDRAVSTVENO STANJE OTROK

Iz dokumenta Situacijska slika šolskega okoliša osnovne šole Zg. Sv. Kungota za leto 1947 ugotovimo gospodarsko socialno stanje šolskega okoliša. Kar 41% otrok je izhajalo iz viničarskih družin, 29% otrok iz družin malih in srednjih posestnikov, 16% otrok je izhajalo iz družin velikih in srednjih posestnikov, 11% otrok je izhajalo iz družin obrtnikov, 3% otrok iz vrst »nastavljencev«.

Zdravstveno stanje otrok po vojni ni bilo zavidljivo. RK si je prizadeval izboljšati zdravje otrok. Priskrbel je ribje olje, ki so ga delili slabotnim učencem med odmori. Higienske razmere na domovih učencev so bile slabe, saj je bilo veliko otrok garjavih. Med pogostimi obolenji otrok pa je bil tudi oslovski kašelj in pogoste otroške bolezni (ošpice).

V letih po vojni se je obisk otrok v šoli izboljševal. Otroci so še zmeraj izostali od pouka zaradi mraza, snega, neprimerne obutve in obleke. Starše so skrbele socialne razmere otrok v šoli, ker niso dobivali malice. Svet za socialno skrbstvo je sklenil, da izvede hišno kontrolo pri družinah, katerih starši ne skrbijo dovolj za svoje otroke. Ugotovili so, da so nekateri starši moralno problematični, da starše ni možno pritegniti k sodelovanju za učno-vzgojno delo, otrokom niso dovolili obiskovati šole, ker so jim doma morali pomagati pri raznih kmečkih opravilih.

Vse do 1950. leta je bilo tudi veliko pomanjkanje obutve, tako je OLO Maribor okolica, poverjenišтво za prosveto, priskrbelo za otroke naše šole preko sto parov visokih in nizkih čevljev na kmečke bone po dostopnih cenah. S tem so se v veliki meri krile potrebe obutve šolskih otrok.

Tega leta so šli prvi otroci iz naše šole na letovanje s kolonijo. 10 jih je bilo v okrajni višinski koloniji v Lehnu na Pohorju, eden pa v obmorski koloniji v Valdoltri. Štirje izmed teh otrok so letovali brezplačno, ostali pa so plačali 250 dinarjev. Uvedeno je bilo tudi zavarovanje otrok za primer nezgode. Opravljeni so bili vsakoletni sistematski pregledi otrok, prvi pregled otrok je bil 1949. leta. 1950. leta je v jesenskih mesecih razhajala gripa. Zobna ambulanta Šentilj v Slovenskih goricah pa je pričela opravljati redne preglede zob šolskih otrok. Otroci so bili cepljeni proti tuberkulozi, vodenim kozam, ki so bile pogosta bolezen otrok 1952. leta, in davici. Zelo pogoste so bile epidemije gripe. Močna gripa je razsajala v šolskem letu 1957/58, saj so morali prekiniti pouk za štiri dni.

1. 10. 1957 je okrajna sanitetna inšpekcija seznanila šole s strogimi ukrepi za preprečitev širjenja gripe:

- bolni otroci ne smejo v šolo,
- šolarji ne smejo v javne prostore (gledališča, knjižnice, kinodvorane),
- kjer se zapira šola, je prepovedan tudi verouk,
- zdravi ne smejo obiskati bolnih.

Socialno vprašanje šolskega okoliša OŠ Zg. Kungota je bilo, še zlasti takoj po vojni, izredno pereče. To območje je vinogradniško-sadjarsko. Veliko otrok je živelo v družinah, kjer je bil alkoholizem stalni problem. Tudi stanovanjska kriza je bila precejšnja. Družine so bile številne, prostorov premalo, v eni sobi so spale tudi štiri generacije, kar ni najbolje vplivalo na vzgojo otrok. Učitelji so vodili pogovore s starši, da bi izboljšali socialno stanje, a s pogovori se ni dalo veliko spremeniti. Standard prebivalstva je bil nizek. Tudi prehrana otrok ni bila dovolj kalorična. Še 15 let po vojni ugotavljamo podhranjenost otrok. Ljudje so bili premalo poučeni o pravilni in zdravi prehrani, ki so jo otroci potrebovali za zdrav razvoj. Šola je skušala izboljšati prehranjevanje v svoji mlečni kuhinji. Uveden je bil tudi gospodarski 'pouk,

pri katerem so otroci radi sodelovali. Učili so se pripravljati pravilno in zdravo prehrano iz domačih pridelkov.

"Malico smo nosili s seboj. Jaz sem v šolo nosila kruh zase in tudi za nekega fanta, ki ni imel doma kruha. V šoli pa smo dobili namaz. Mislim, da je bila margarina v večjih kantah, ki so jih uvažali iz Amerike. Šola je imela tudi grede, svoj vrt, ki smo ga obdelovali učenci sami. Pridelke smo prodali, denar pa razdelili tako, da je tisti razred, ki je največ delal, dobil največ denarja. Torej pravično. Ko pa smo se preselili v "novo šolo", pa smo malico dobili v šoli. Malica ni bila tako bogata kot danes. Ponavadi smo dobili čaj in kruh ter kakšen namaz."(Štefka Šivec)

Alkoholizem je bil večkrat vzrok za neprimerno ravnanje staršev in skrbnikov z otroki. V letu 1963 so morali učitelji posredovati v primeru, ko je očim napadel svojega pastorka. Dvanajstletni otrok je moral bežati pred očimom, ki ga je na več mestih ranil z nožem, šola je dala prijavo tajništvu za notranje zadeve - postaji Ljudske milice v Zg. Kungoti. 1963. leta je pričela prvič skozi vse šolsko leto delovati zobna ambulanta za šolarje in to dvakrat na teden v Zdravstvenem domu v Zg. Kungoti, Šolska poliklinika je redno spremljala zdravstveno stanje otrok. S splošnim zdravniškim pregledom učencev v šolskem letu 1965/66 so ugotovili naslednje:

- podhranjenost, razvoj pod srednjo oceno	64 % učencev
- zelo slaba prehranjenost	12 % "
- manj izražene telesne deformacije	30 % "
- kariozno zobovje	79 % "
- duševno težje prizadeti	4,4 % "

Telesno šibkim otrokom so omogočili tritedenska letovanja v kolonijah. Tako je 1966. leta odšlo v Punat 27 učencev in na Pohorje en učenec.

Ti podatki nam povedo, da z zdravstvenim stanjem otrok niso mogli biti zadovoljni niti starši niti učitelji niti zdravniki. Katastrofalen je podatek o karioznem zobovju otrok. Danes je ta odstotek po zaslugi zdravstvene službe, učiteljev in otrok veliko nižji.

Na šoli je bil tudi primer obolenja za levkemijo. 1966. leta je zaradi te bolezni umrla učenka prvega razreda. 1970. leta pa je zbolel za kostnim rakom učenec osmega razreda.

Mlečna kuhinja

Že prej smo zapisali, da je poskušala mlečna kuhinja izboljšati prehrano otrok, vendar ji to ni ravno uspevalo. 6. 1. 1949 je pričela delovati mlečna kuhinja v krajevni gostilni, ko se je tam osnovala menza, so za mlečno kuhinjo uporabili kuhinjo v upraviteljskem stanovanju. Dnevno je dobivalo 40 otrok kruli, kakav, mleko, marmelado, mesne konzerve ali sir. V mlečni kuhinji so otrokom delili tudi ribje olje (v šol. letu 1949/50 10 kg). Že čez dva meseca je bilo mogoče nuditi malico večjemu številu otrok, še dodatnim 50 otrokom so delili mleko, ki ga je bilo dovolj.

Tabela: Izostajanje od pouka 1945-1975

šolsko. leto: obisk %:

1945/46	-
1946/47	93,4
1947/48	86,5
1948/49	87,1
1949/50	90,0
1950/51	85,5
1951/52	90,5
1952/53	93,3
1953/54	89,3
1954/55	93,4
1955/56	91,3
1956/57	94,9
1957/58	94,5
1958/59	95,4
1959/60	96,8
1960/61	97,3
1961/62	95,4
1962/63	-
1963/64	95,4
1964/65	94,7
1965/66	94,4
1966/67	94,6
1967/68	94,9
1968/69	94,8
1969/70	94,3
1970/71	95
1971/72	96,5

V sedemdesetih letih lahko redno beležimo sistematične preglede otrok, ki so se izvajali v šoli za učence 3. 5. in 7. razreda. Izvajala so se cepljenja proti davici, tetanusu in kozam za učence 1. in 8. razreda.

1973. leta so med učenci pogosto opazne garje, obolenost za gripo in vodenimi kozami.

1973. leta je v prometni nesreči izgubila življenje Jelka Kumpuš.

1975. leta se izvaja tudi cepljenje proti gripi in TBC.

1976. leta se je pojavilo cepljenje proti otroški paralizi, proti rdečkam so bile cepljene deklice, ki so izstopile iz OŠ.

1977. leta so se med otroki pojavile uši. Z odpravljanjem uši so se spopadali še vsa naslednja leta. Na zdravstveno stanje otrok vplivajo tudi zdravstvene razmere, v katerih živijo otroci.

Za leto 1978 je v kroniki šole zabeležen podatek, da je 199 učencev imelo zaposlenega očeta in mamo, da je bilo še zmeraj 37 otrok v družinah, kjer ni bilo elektrike, da je 114 otrok, ki živijo v družinah z več kot 4 otroki. Zaradi dela v inozemstvu je bilo 28 otrok brez očeta v družini, od 5 otrok sta bila oba starša zaposlena v tujini. V socialno ogroženih družinah je živelo 84 otrok. 1983 leta v kroniki najdemo naslednje podatke: 179 otrok ima zaposlena oba starša, v 50-ih družinah 5 ali več otrok, 11 otrok doma nima elektrike, oba starša v tujini 6 otrok, oče v tujini 12 otrok. Čez leto dni je bilo že 30 otrok, katerih oba starša sta delala v inozemstvu.

Stroškov letovanj v Poreču praviloma niso plačali starši sami. Denar so prispevali: pionirska organizacija, mladi člani RK, delovne organizacije.

Letovanja v Poreču se je udeležilo naslednje število otrok:

1972. leta 5, 1973. leta 10, 1974. leta 38, 1975. leta 45, 1976. leta 25, in v Punatu 15, 1978.

11 otrok, 1979. leta 9 v Puli.

Na zdravniških pregledih je bila ugotovljena slaba higiena pri učencih. Uši so bile najdene pri 21 % otrok. Z ušivostjo so se na šoli srečevali še vsa naslednja leta.

Na koncu sedemdesetih in na začetku osemdesetih let so na šoli posvečali večjo skrb higieni zob. Zobozdravstvene delavke so imele za učence predavanje, kako se očistijo zobje.

Pridobitev za učence kungoške šole je tudi delovanje potujoče zobne ambulante. Posebej pomembno je preventivno delovanje in učenje otrok za ustrezno ustno-zobno higieno. Uvedeno je bilo tekmovanje za najboljši razred z ustno higieno.

V času pouka se je začela uvajati minuta za zdravje in 15 minutni rekreativni odmor.

V osemdesetih letih je opazen vse večji trend slabše telesne države učencev, ukrivljena hrbtenica.

6. IZLETI UČENCEV NAŠE ŠOLE PO 1945

Učenci nižje stopnje so hodili na izlete na bližnje okoliške hribe. Učenci višje stopnje so obiskovali kraje, ki so znani po kulturnih znamenitostih (Kumrovec, Postojnska jama, Bled, Bohinj ...). Že 1947. leta je bil organiziran dvodnevni izlet za osme razrede. Obiskali so Postojnsko jamo in Opatijo, V naslednjih letih pa so obiskovali kraje, ki so se industrijsko razvijali. 1954. leta je šola organizirala tridnevni izlet za osme razrede. Videli so kraje vse od Maribora, Zagreba, Reke, Opatije, Postojne, Ljubljane. 1955. leta pa višji razredi niso imeli izleta zaradi pomanjkanja finančnih sredstev. Tudi 1970. so osmi razredi za tri dni obiskali Koper.

Naslednja tabela nam pokaže natančne podatke o izletih učencev naše šole: Nižja stopnja:

1946 – Boč, Rogaška Slatina

1947 – Maribor

1948 – Urban

1949 – Urban

1950 – Maribor

1951 – Zagreb

1952 - -

1953 – Bled

1954 - -

1955 – Ljubljana

1956 – Maribor-Celje-Velenje-Dravograd-Maribor

1957 – Bled

1958 – Kotlje, Pohorje

1959 – Jurij-Maribor

1960 - Karavlo na Plaču, Maribor-Pohorje

1961 – Svečina, Maribor, Uršlja gora, Dravska dolina, Šoštanjaska dolina; Celje

1962 – Urban in Gaj, Žavcarjev vrh, Bled-Vrba, Mežica-Peca

1963 – Maribor, Pohorje, Bled, Postojna

1964 - Maribor, Pohorje, Bled-Vrba

1965 – Pohorje, Radgona-Radenci-Murska Sobota-Moravci

1966 – Pesnica, Maribor; Kumrovec-Moravci-Pohorje; Kumrovec-Velenje

1967 – Pesnica, Maribor, Pohorje, Velenje

1968 – Celje, Velenje

1969 – peš izlet v sosednji kraj, Pohorje-Moravci

1970 – Tojzlov vrh, Pohorje, Rogaška Slatina-Kumrovec

Predmetna stopnja:

- 1946 - Boč
- 1947 - Postojnska jama-Opatija
- 1948 - Postojnska jama-Opatija
- 1949 - Križ
- 1950 - Maribor
- 1951 - Zagreb
- 1952 - Postojnska jama-Opatija
- 1953 - Križ
- 1954 - Maribor-Zagreb-Reka-Opatija-Postojna-Ljubljana-Maribor
- 1955 - ni bilo zaradi pomanjkanja finančnih sredstev
- 1956 - Rogaška Slatina
- 1957 - Bled-Vintgar-Vrba
- 1958 - Vršič-Krajnska gora-Bohinj, Soča-Nova Gorica-Postojna
- 1959 - Velenjsko jezero,Uršlja gora, Maribor-Ptuj-Trakoščan-Krajina-Kumrovec-Maribor
- 1960 - Uršlja gora, Kumrovec-Rogaška Slatina
- 1961 - Rogaška Slatina, Boč, Zagreb
- 1962 - Mežica-Peca, Šoštanj-Sleme-Kumrovec, Krajnska gora-Vršič-Trenta
- 1963 - Postojna, Ptuj-Varaždin, Krajnska gora-Vršič-Trenta
- 1964 - Dravska dolina, Šoštanj, Velenje, Celje-Maribor, Mežica-Peca
- 1965 - Kumrovec-Trakoščan, Peca, Vršič, Rovinj
- 1966 - Logarska dolina-Postojna, Kumrovec, Kamniška Bistrica, potovanje po Sloveniji
- 1967 - Logarska dolina, Postojna, Peca, Ptuj, Rogaška Slatina, Kumrovec
- 1968 - Ravne-Kotlje-logarska dolina, Velika Planina, Vršič, Koper, Postojna
- 1970 - Pohorje, Koper

7. ŠOLA KOT ODRAZ DRUŽBENIH RAZMER

V šolskem letu 1972 je bila ukinjena podružnična osnovna šola v Juriju ob Pesnici. Zaradi manjšega števila otrok bi na podružnični šoli bila le dva kombinirana oddelka. Število rojstev je v Juriju upadlo, 1971. so bili le štirje novorojeni. Istega leta se je prenesel tudi 5. razred iz podružnične šole Sp. Kungota v Zg. Kungoto. V Sp. Kungoti so ostali le štirje oddelki razrednega pouka. Ukinjena je bila tudi samostojna osnovna šola Svečina, postala je štirirazredna podružnica osnovne šole v Zg. Kungoti. 1. 9. 1972. leta se je za svečinske otroke predmetne stopnje pouk začel v Zg. Kungoti.

Osnovna šola v Zg. Kungoti je postala centralna šola, ki je povezala dve podružnici, Sp. Kungota, Svečina in vzgojno-varstveni zavod – otroški vrtec. V vrtcu se je uveljavil program male šole. Skozi vsa leta sta podružnici imeli vsaka 4 oddelke, centralna šola pa 19 oddelkov. K temu je treba dodati še oddelke podaljšanega bivanja.

1974. leta je na šoli začel delovati oddelek posebne osnovne šole, v katerega je bilo vključenih 14 kategoriziranih otrok prvega razreda. Zaradi manjšega števila kategoriziranih otrok v devetdesetih letih 20. stoletja se je oddelek krčil. Z uveljavitvijo devetletke je bil ukinjen.

Učilnica z generacijo otrok 3. b 1973/1974,
fotografija v lasti Silve Hrast.

V sedemdesetih in osemdesetih letih 20. stoletja je bila šola samoupravno organizirana. Pomembni organi šole so bili delovna skupnost in svet šole. 1972. leta je bil za ravnatelja ponovno izvoljen Marijan Gorjup. Od 1976. leta do 1990 leta je bil ravnatelj Jure Leitgeb. Z novim šolskim letom 1976-1977 je šola sprejela nov statut, ki je uvedel nekatere novosti v organizaciji šole. Še naprej je deloval svet šole. Pomembno vlogo so dobili: odbor za medsebojna razmerja delavcev, odbor samoupravne delavske kontrole in svet staršev. Na šoli je deloval tudi sindikat in stanovanjska komisija, katera si je prizadevala za pridobitev blokovskih stanovanj v Zg. Kungoti.

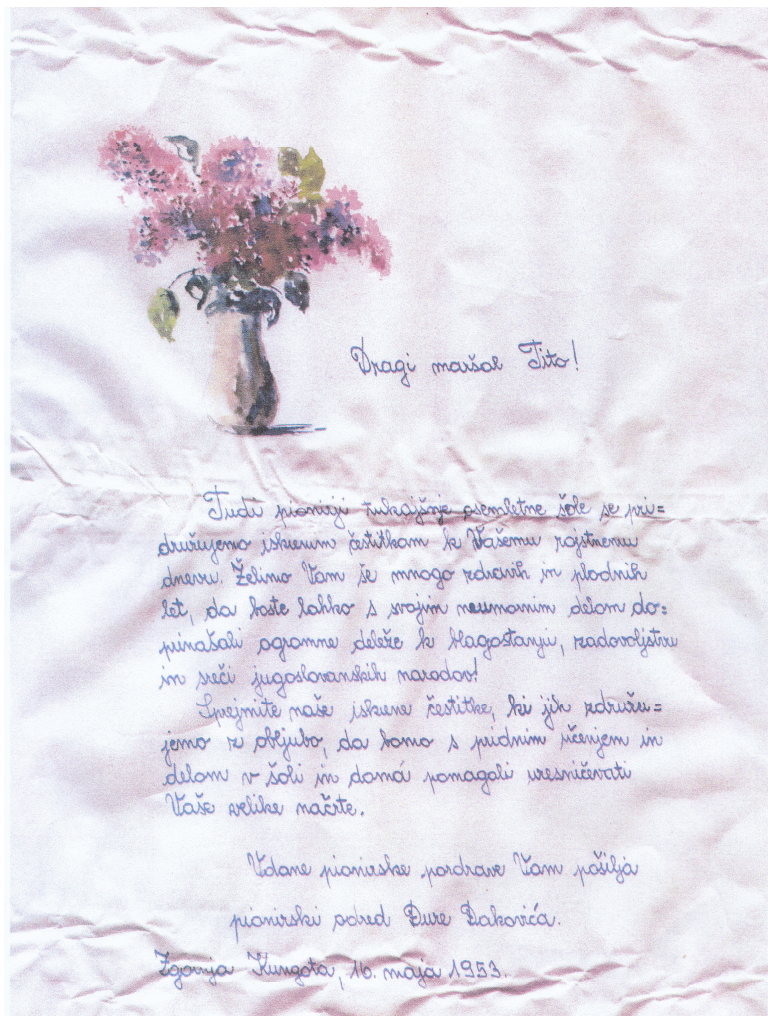
V šolski kroniki lahko preberemo: " 20. 1. 1981. leta so bile volitve novih članov v: svet šole, disciplinsko komisijo, samoupravno delavsko kontrolo, odbor za medsebojna delavska razmerja; člani sveta staršev so bili izvoljeni na roditeljskem sestanku že decembra 1980."

Istega leta so sprejemali samoupravni sporazum o ugotavljanju dohodka in prihodka. Posebna komisija je nadzirala urno realizacijo dela in na tej osnovi ugotavljala dohodek.

Odbor za medsebojna razmerja je izvajal razpise za prosta delovna mesta in sprejemal kadre v delovno razmerje. Pomembno vlogo na šoli je imela organizacija zveze komunistov. Člani so razpravljali o aktualnih problemih v šoli in izven nje.

Prireditve in dejavnosti kot zrcalo zgodovinskega časa

Učenci so bili v sedemdesetih in do konca osemdesetih let organizirani v pionirsko organizacijo, ki jo je vodil pionirski odbor. Življenje in delo učencev je bilo organizirano v duhu samoupravljanja, združevanja, tovariških odnosov, prežeto s socialistično miselnostjo po enotnosti in množičnosti.

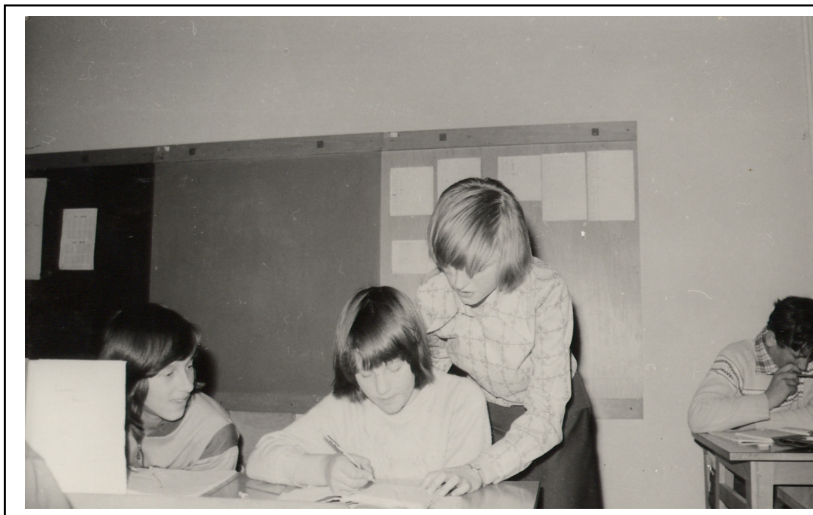

Vse prireditve so bile povezane s prazniki, ki so obeleževali združitev jugoslovanskih narodov in spomin na narodnoosvobodilni boj med drugo svetovno vojno. Konec septembra je bil dan pionirjev in pionirska konferenca. Ob dnevu republike, 29. novembra, so bili najmlajši učenci – cicibani sprejeti v pionirsko organizacijo. Ob dnevu JNA, 22. decembra, so pionirji obiskali vojake na izbrani karavli. Ob praznovanju novega leta so se veselili ob novoletni jelki in pričakali dedka Mraza. 27. aprila so pionirji pripravili proslavo ob obletnici ustanovitve OF in prazniku dela. Tudi ostale manjše prireditve ob različnih obeležjih so izvajali pionirji: komemoracija pred spomenikom NOB ob dnevu mrtvih, počastitev kulturnega praznika, proslava ob dnevu žena, prevzem in nošnja kurirčkove pošte in pionirski partizanski miting, dan borca. Na proslavah in prireditvah so pionirji nosili pionirske čepice in rdeče rutice, simbol pripadnosti socialistični skupnosti otrok. Vsako leto so priredili srečanja z nekdanjimi borci NOB, 1977. leta je kungoške pionirje ob kurirčkovi pošti obiskal domačin Jože Sever. V duhu socializma in besed Josipa Broza Tita: "Živimo tako, kot da bo večno mir in bodimo pripravljeni, kot da bo jutri vojna," se je tudi v OŠ Kungota uveljavil obrambni dan Maja 1977. leta je ravnatelj uveljavil dan šole, ki so ga izvajali kot obrambni dan. Izvedli so evakuacijo učencev ob simuliranem letalskem napadu, ki je sprožil požar. Kungoški gasilci so pogasili simuliran požar. Na dvorišču šole so si učenci lahko ogledali razstavljeno orožje, ki so ga jim demonstrirali vojaki JLA. Učenci so se najbolj veselili vojaškega pasulja in partizanskega kola.

1976. leta so v OŠ Kungota kot prva šola v občini Maribor organizirali dan samoupravljanja. Delovno osebje (ravnatelj, pomočnica ravnatelja, administrativne delavke, učitelje, hišnika, čistilke, kuharice) so zamenjali učenci. Učenec Janez Kečler je bil ravnatelj. Nekatere učenke so ugotovile, da je njihovo razmišljanje o poklicni poti učiteljice pravo. Tedanja osmošolka, Slavica Ribič, je danes učiteljica. V dveh letih so se učenci in učitelji tako navdušili nad samoupravnim dnevom, da so bili prepričani v večnost izvajanja tovrstnega programa. Čez dve leti so dejavnost samoupravnega dne začeli izvajati tudi na obeh podružničnih šolah. V prvi polovici osemdesetih let je ta dejavnost izginila.

Kulturni program ob sprejemu kurirčkove torbice v avli šole, fotografija v lasti Silve Hrast.

Pouk z učiteljico ob dnevu samoupravljanja, fotografija v lasti Silve Hrast.

Konec sedemdesetih in prva polovica osemdesetih let 20. stoletja so na šoli zaživele

dejavnosti, ki so jih združili v mesec kulture – mesec maj.

V počastitev Titovih in partijskih jubilejev so v zadnjem tednu maja 1977 priredili kulturni teden. Priredili so razstavo likovnih del, koncert pevskih zborov, literarni dopoldan, kviz na temo "Zgodovina Zveze komunistov Slovenije". 1978. leta so ob mesecu kulture izvajali kviz o otroški poeziji Pavčka, Koviča in Grafenauerja, vrstili so se koncerti pevskega zbora, razstave, dramske uprizoritve.

1978. leta so na šoli posebej obeležili smrt Janeza Hribarja – narodnega heroja in imeli žalno komemoracijo ob smrti Edvarda Kardelja.

Poseben praznik je bil dan mladosti, 25. maj. Takrat je vsa Jugoslavija slavila Titov rojstni dan. Že mesece prej so mladi po vsej državi nosili štafeto mladosti v čast predsedniku države. Z velikim zanosom so pisali pisma Titu in izbirali najbolj pridne in zaslužne mladince, ki so lahko nosili štafeto mladosti. Ob tem prazniku so bili pionirji sprejeti v mladinsko organizacijo. Prirejali so športne prireditve in druženja vrstnikov. Pionirji in mladinci so si želeli, da bi zvezna štafeta prišla tudi v njihov kraj. 24. 3. 1979. leta je bila v Kungoto prinešena zvezna štafeta. Vsa Kungota je vihrala v zastavah. Sonja Rat, dobra športnica, je bila glavna nosilka štafete na prizorišču.

Konec 70-ih in začetek 80-ih let je bil šport priljubljena in uspešna dejavnost na šoli. Učenci so se udeleževali pionirske atletske olimpijade, prirejali so prijateljska tekmovanja v atletiki, udeleževali so se krosov v Rogozi, kjer je 2. mesto dosegla učenka Silva Weingerl, 3. mesto Metka Brumec.

1980. leta je med učitelji in učenci močno odmevala smrt Josipa Broza Tita. Državna in partijska zastava sta viseli na polovici droga. Šola je preživela v tednu žalovanja. Na šoli so postavili častno pionirsko stražo. Učenci so se vpisali v žalno knjigo. Po šolskem radiu je bila predvajana spominska oddaja in na panojih postavljena razstava o življenju in delu J. B. Tita.

Najbolj množične dejavnosti osemdesetih let so bile: bralna značka, vesela šola, glasbena mladina, tekmovanje za športno značko, matematično tekmovanje.

1985. leta se v šoli pojavi novosti v izvajanju naravoslovnih in kulturnih dni. Uveljavi se tudi fakultativni pouk računalništva. Različne tečajne oblike pouka: plavanje, prva pomoč, smučarski tečaj, obramba in zaščita, kolesarski tečaj.

Kot novost se je 1986. leta pojavila tudi šola v naravi za učence 5-ih razredov. Izvajala se je na Debelem Rtiču.

Najpomembnejša slovesnost leta 1986 je bila ob praznovanju 225. obletnice šolstva v Zg. Kungoti. Priredili so svečano proslavo, razstavo, izid šolskega glasila in priredili tovariško srečanje.

27. 6. 1987. leta je za osnovno šolo Kungota bil poseben dan, preimenovanje imena šole. Šola se je poimenovala po družini Kren. Alojz, Jože in Maks Kren so se med 2. svetovno vojno izkazali v boju za svobodo Slovencev. Izdan je bil tudi bilten ... na preteklost nas veže spomin, na sedanost življenje, ki ga živim... Vsebina biltena: zgodovina NOB v Zg. Kungoti, o družini Kren, o delovanju in dejavnostih OŠ in krajevne skupnosti Zg. Kungota.

Ob slavnostni prireditvi se je izvajala prodaja izdelkov pionirske zadruge: priponke, rute, robčki, nalepke, okraski iz gline. Priredili so tudi srečanje borcev, aktivistov funkcionarjev, svojcev Krenovih in krajanov.

Ob zaključni prireditvi 27. 6. 1987. leta, preimenovanje šole po Krenovih, fotografije iz šolske kronike.

Od 1987. leta se je na šoli začela gojiti plesna kultura standardnih in latinskoameriških plesov. Ob dnevu mladosti 1988. leta je bilo v OŠ Kungota tekmovanje v standardnih in latino-ameriških plesih učencev OŠ Kamnica, OŠ Veljka Vlahoviča in OŠ Ruše. Najboljša plesalca sta bila Erika Godec in Gorazd Grandošek. 1988. leta se je začelo navezovanje prijateljskih odnosov z OŠ v Gamlitzu. Vse večje sodelovanje s šolo v Gamlitzu na eni strani in vse manjše prijateljevanjem s Komnom na Krasu na drugi strani.

1990. leta se začneja dvajsetletno ravnateljevanje Vojislava Lazareva.

Leto 1990 je prelomnica v organiziranosti učencev na šoli, saj ne delujeta več pionirska in mladinska organizacija. Oblikovala se je šolska skupnost. Z razpadom Jugoslavije in osamosvojitvijo Slovenije so iz pomembnih prireditev izpadle nekatere proslave, ki so bile dotlej stalnica. Ni več proslav ob rojstvu Jugoslavije - 29. novembra, OF in 1. maju, dnevu borca, kurirčkovi torbici in dnevu mladosti. Leta 1991 beležimo prireditve ob novoletnem praznovanju, ki v nekaj letih postane božično-novoletno praznovanje, pustovanje, dan žena se prestavi v praznovanje materinskega dne, plesno tekmovanje, praznovanje valete – konca šolskega leta.

Pomembnejše mesto je dobil teden otroka s prireditvami posebnih dejavnosti za otroke, projektni teden, kjer so se izvajale različne delavnice za učence glede na njihove interese (radijski novinarji, oblikovalci glasila, glasbena delavnica, oblikovalna delavnica, biološka delavnica, računalniška, kuharska, plesna, fotografka, športne delavnice). Obeležitev slovenskega kulturnega praznika in praznovanje ob zaključku bralne značke sta bili prireditvi, ki sta se odvijali še naprej. Osmošolci so organizirali zabavne popoldneve.

1995. leta je sodelovanje med Gamlitzom in Kungoto prineslo skupno knjigo Pozor državna meja – Achtung Statgerenze . Dvojezična knjiga je zbir zanimivih življenjskih zgodb z obeh strani meje. Posebnost knjige je dvojezičnost.

V obdobju devetdesetih let je vse pomembnejše delovanje interesnih dejavnosti, udeležba na tekmovanjih na različnih predmetnih področjih, projektno in raziskovalno delo.

1996. leta smo začeli z izvajanjem prvega projekta Comenius. Projekt je del širokega mednarodnega izobraževalnega projekta Sokrates. Finančno je podprt iz Evropske unije, ki krije 50% vseh stroškov, ostala sredstva bi naj pridobila šola s sponzorstvom in lastnimi sredstvi. V projektu smo se povezali preko naše prijateljske šole Gamlitz. Imeli smo možnost sodelovanja s šolami na Portugalskem in Norveškem.

V devetdesetih letih prejšnjega stoletja je število prireditev na osnovni šoli in tudi v kraju upadlo. Ni bilo več stalnih proslav ob državnih praznikih. Vendar tudi tiste proslave in prireditve, ki so se ohranile (kulturni praznik, dan upora proti okupatorju) so bile od krajanov

slabo obiskane.

V šoli se je povečala dejavnost v tednu otroka. Priprave na novoletno praznovanje se je razširilo na ves mesec december. Zlasti na razredni stopnji so učenci ustvarjali v različnih delavnicah. Pustovanje je praznik, kjer se izživijo zlasti učenci razredne stopnje. Manj energije v pripravo mask so pripravljene vložiti učenci predmetne stopnje. Zato so se pogosto maskirali na osnovi trenutnega navdiha in improvizacije. Ob kulturnem prazniku so se učencem podelile Prešernove nagrade za ustvarjalnost na likovnem, literarnem in glasbenem področju.

Vsakoletni koncert otroškega in mladinskega pevskega zbora je bil pomembna prireditev, ki jo je zmeraj obiskalo veliko staršev. Svojestven pečat v zadnjem desetletju je šoli dalo delovanje badminton kluba v Zg. Kungoti. Veliko učencev se je navdušilo nad to igro in z leti so postali vse uspešnejši tekmovalci tudi na državnih in mednarodnih tekmovanjih.

Z začetkom 21. stoletja se je na šoli uveljavil projekt recipročnega učenja, katerega cilj je bil izboljšati razumevanje prebranega. Projekt se je z leti širil in dograjeval. Zanimiv projekt, ki ga je prav tako uveljavila Alda Stojanović v zadnjem desetletju 21. stoletja, je projekt, namenjen razvijanju bralnega razumevanja.

V šolskem letu 1999/2000 se v šolskem programu izvaja zagotovljen in razširjen program. V zagotovljenem programu je redni pouk, dopolnilni in dodatni pouk, tečajni pouk (prva pomoč 7. razred, gospodinjstvo 7. in 8. razred, obramba in zaščita 8. razred), dnevi dejavnosti, pevski zbor, interesne dejavnosti. V razširjenem programu je bil fakultativni pouk nemškega jezika od 5. do 8. razreda, fakultativni pouk angleškega jezika 4. razred, tečaj nemškega jezika, plavalni tečaj, šola v naravi. V prvem desetletju 21. stoletja se je razširil program šol v naravi: poletna za petošolce, zimska za tretješolce in jesenska za sedmošolce.

Sodelovanje Občine Kungota s francosko občino Foecy je prineslo nove možnosti počitnikovanja in druženja našim učencem. Poleti 2003 je deset učencev 6. razreda preživelo počitnice v Franciji. Spremljala jih je učiteljica Barbara Plečko Oberčkal. V zameno so naslednje leto prišli francoski vrstniki počitnikovat v Slovenijo. Tako se je začela večletna praksa izmenjave počitnikovanja otrok, ki še traja.

Leta 2000 se je šola vključila v naslednji projekt Comenius z naslovom Korenine – kulturna in naravna dediščina. Leta 2011 smo zaključili s tretjim projektom Comenius. Učitelji in učenci smo se v teh projektih povezovanja učili in nadgrajevali možnosti povezovanja vrstnikov.

9. UČILA IN UČNI PRIPOMOČKI

Na šoli smo našli nekaj učbenikov, priročnikov in drugih knjig, ki so večinoma iz prve polovice 20. stoletja.

- Viljem Rahman - strokovni učitelj na deželni kmetijski šoli na Grmu: Poljedelstvo, Slovenskim gospodarjem v pouk, Družba svetega Mohorja, Celovec, 1897.
- A. Črnivec: Petdelne računice, "Ljubljanska tiskarna", Ljubljana, 1924.
- Luka Lavtar: Računica za osnovne šole, Ign. Kleimhager in Fed. Bamferg družba z o.z., natisnila Zvezna tiskarna v Celju, 1924. leta.
- A. Črnivec: Računica za osnovne šole, Oblastna zaloga šolskih knjig in učil, Ljubljana, 1929.
- A. Črnivec: Računica za osnovne šole, Banovinska zaloga šolskih knjig in učil, Ljubljana 1930
- Srečko Boršnik: Osnova aritmetike, "Učiteljske tiskarne v Ljubljani", Ljubljana 1934.

- A. Črnivec: Računica za osnovne šole, Banovinska zaloga šolskih knjig in učil, Ljubljana, 1935.
- A. Črnivec: Računica za osnovno šolo, Banovinska zaloga šolskih knjig in učil, Ljubljana, 1939.
- A. Črnivec, M. Jeglič: Računica za ljudske šole, Banovinska zaloga šolskih knjig in učil, Ljubljana, 1940.
- V. Rape, A. Sežun, R. Završnik: Računica za 2.razred osnovne šole, Državna založba Slovenije, Ljubljana 1949.
- Ferdo Gestrin, Vasilij Melik: Slovenska zgodovina 1831-1941, Državna založba Slovenije, Ljubljana, 1950.
- Beta Hudales, Janez Tomšič: Prirodopis za 4. razred, Državna založba Slovenije, Ljubljana, 1950.

Med najzanimivejšimi učnimi pripomočki so:

- peresnice iz lesa, ki so poslikane z različnimi motivi (cvetje, narava),
- peresa z lesenim in plastičnim ročajem,
- pivnik z lesenim in plastičnim ročajem,
- šestilo – kovinsko,
- črnilniki - leseni in kovinski, kvadrataste in okrogle oblike, v lesenem ali kovinskem obodu je steklenička z rdečo in modro barvo (te črnilnike so uporabljali predvsem učitelji),
- tablica - pravokotne oblike, z lesenim okvirjem in krpico na vrvici.

PRILOGE:

I. Diagrami:

Diagram št. 1: Gibanje števila otrok OŠ Zg. Kungota od 1930 do 2011

II. Tabele:

Tabela št. 1: Tabela: Gibanje števila otrok OŠ Kungota

Tabela št. 2: Izostajanje od pouka 1945-1975

III. Fotografije:

Literatura in viri

1. Jože Ciperle, Andrej Vovko: Šolstvo na Slovenskem skozi stoletja, Ljubljana, Slovenski šolski muzej, 1987, str. 38-42, 52-64, 71-72, 78-81, 96-98.
2. Krajevni leksikon Slovenije IV, Državna založba Slovenije, Ljubljana 1980, (Zvone Hočevar), str. 26l.
3. Osnovna šola na Slovenskem 1869-1969, Slovenski šolski muzej, Ljubljana 1970, str. 24.
4. Jože Ciperle, Andrej Vovko: Šolstvo na Slovenskem skozi stoletja, Ljubljana, Slovenski šolski muzej, 1987, str. 78-81.
5. Cerkevna kronika župnije Zg. Sv. Kungote.
6. FOND OŠ Zg. Kungota: Sejni zapisniki, 1928, 1929, PAM.

7. FOND OŠ Zg. Kungota: Kataster, šolski list, situacijski načrt, PAM.
8. FOND OŠ Zg. Kungota: Sejni zapisniki 1938, PAM.
9. "Beytray zu einer steiermarkisehen Kirehengesehihte" I.B., str. 290, Cerkevna kronika župnije v Zg. Kungoti.
10. Katalog mešane ljudske šole 1920/21, Zg. Kungota.
11. Tednik o šolskem delu 1939/40 III. oddelek.
12. Cerkevna kronika župnije v Zg. Kungoti, Alojz Bratuša na osnovi ptujske številke ČZN.
13. Matična knjiga župnije v Zg. Kungoti.
14. Šolska kronika, Božidar Horvat, 1946, Zg. Sv. Kungota.
15. Šolska kronika od 1945-1972.
16. Cerkevna kronika župnije Zg. Sv. Kungote, Alojz Bratuša.
17. Statut OŠ Zg. Kungota: II. šolska uprava od 1.1.1953, PAM.
18. Šolska kronika 1972-2011.

Marica Čerič

Zapisano februarja 2012.